



LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO
PRAKTIKOS APŽVALGA
2015 M. VASARIO 1 D. – 2015 M. VASARIO 28 D.

APŽVALGĄ PARENGĖ LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO
TEISINĖS ANALIZĖS IR INFORMACIJOS DEPARTAMENTAS

TURINYS

I. ADMINISTRACINĖS BYLOS, KYLANČIOS IŠ GINČŲ DĖL TEISĖS VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE.....	4
3. UŽSIENIEČIŲ TEISINĖ PADĖTIS LIETUVOS RESPUBLIKOJE.....	4
<i>Dėl užsieniečio sulaikymo kartu su nepilnamečiais vaikais.....</i>	<i>4</i>
<i>Dėl atsisakymo pakeisti leidimą laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje, kai asmuo įtariamas sunkaus nusikaltimo padarymu</i>	<i>5</i>
6. SOCIALINĖ APSAUGA	5
<i>Dėl individualių veiklų vykdančio asmens valstybinio socialinio draudimo ir privalomojo sveikatos draudimo įmokų bazės.....</i>	<i>6</i>
9. MOKESTINIAI GINČAI	7
<i>Dėl mokesčio administratoriaus rengiamos ir mokesčių mokėtojui teikiamos žemės mokesčio deklaracijos teisinio statuso.....</i>	<i>7</i>
<i>Dėl mokesčių administratoriaus teisės savo iniciatyva gyventoją įregistruoti Mokesčių mokėtojų registre, kaip vykdančią individualių veiklų.....</i>	<i>7</i>
10. MUITINĖS VEIKLA.....	8
<i>Dėl muitinės klaidos, kaip pagrindo muitinės skolininką atleisti nuo muitų ir importo mokesčių.....</i>	<i>8</i>
11. NUOSAVYBĖS TEISIŲ ATKŪRIMAS.....	9
<i>Dėl funkcijų tarp Nacionalinės žemės tarnybos ir savivaldybės administracijos pasiskirstymo nuosavybės teisių atkūrimo procese.....</i>	<i>9</i>
16. VALSTYBĖS TARNYBA	10
<i>Dėl pareigūno patirtų nuostolių dėl laiku neišduotos uniformos atlyginimo, kai anksčiau priimtu teismo sprendimu priteista žala už vieną laikotarpį, o nauju skundu kreipiamasi dėl kito (ankstesnio) laikotarpio10</i>	
<i>Dėl pareigūno atleidimo praradus teisę dirbti su įslaptinta informacija</i>	<i>11</i>
<i>Dėl pareigūno kaltės vertinimo darant išskaitą iš darbo užmokesčio, kai pareigūnas iš vidaus tarnybos atleistas praradus teisę dirbti su įslaptinta informacija</i>	<i>12</i>
<i>Dėl įstaigos vadovo materialinės atsakomybės sąlygos - kaltės nustatymo, neteisėtai atleidus valstybės tarnautoją.....</i>	<i>13</i>
17. BYLOS DĖL NORMINIŲ ADMINISTRACINIŲ AKTŲ TEISĖTUMO	14
<i>Dėl norminio administracinio akto teisėtumo tyrimo nutraukimo, pasikeitus teisiniam reguliavimui.....</i>	<i>14</i>
18. BYLOS DĖL VYRIAUSIOSIOS RINKIMŲ KOMISIJOS SPRENDIMŲ AR NEVEIKIMO.....	14
<i>Dėl rinkimų komiteto kandidatų registracijos panaikinimo.....</i>	<i>15</i>
<i>Dėl reikalavimo nurodyti, jog kandidatas įsiteisėjusiu teismo sprendimu buvo pripažintas kaltu dėl sunkaus ar labai sunkaus nusikaltimo padarymo.....</i>	<i>16</i>
<i>Dėl renginių organizavimo pripažinimo dovana (nemokama paslauga) Lietuvos Respublikos savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo prasme.....</i>	<i>17</i>
20. BYLOS DĖL VALSTYBINĖS TABAKO IR ALKOHOLIO KONTROLĖS TARNYBOS SPRENDIMŲ.....	18
<i>Dėl atsakomybę už Tabako kontrolės įstatymo pažeidimą lengvinančios aplinkybės – savo noru užkirsto kelio žalingiems pažeidimo padariniams</i>	<i>18</i>
21. BYLOS DĖL BAUSMIŲ VYKDYMO IR KARDOMOJO SUĖMIMO INSTITUCIJŲ, ĮSTAIGŲ IR PAREIGŪNŲ VEIKSMŲ IR SPRENDIMŲ VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE.....	18
<i>Dėl teisės normų, reglamentuojančių darbo teisinius santykius, netaikymo nuteistųjų, kuriems paskirta laisvės atėmimo bausmė, darbui pataisos įstaigoje.....</i>	<i>18</i>
<i>Dėl kriterijų, sprendžiant darbo pataisos įstaigoje nuteistiesiems skyrimo klausimus.....</i>	<i>18</i>

25. BYLOS DĖL ASMENS DUOMENŲ TEISINĖS APSAUGOS.....	20
<i>Dėl gyventojų įsiskolinimų bendrijai paskelbimo daugiabučio skelbimų lentoje</i>	<i>20</i>
38. KITOS BYLOS, KYLANČIOS IŠ GINČŲ DĖL TEISĖS VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE	21
<i>Dėl sąvokos „darbovietė“ aiškinimo (sprendžiant klausimą, ar nelaimingas atsitikimas įvyko darbe, ar pakeliui į darbą / iš darbo).....</i>	<i>21</i>
II. ADMINISTRACINIŲ BYLŲ TEISENA	22
55. TEISMO KOMPETENCIJA	22
<i>Dėl neturtinės žalos, siejamos su probacijos tarnybos veiksmais, atlyginimo.....</i>	<i>22</i>
63. SKUNDAS.....	23
<i>Dėl galimybės ginčyti teisme Akademinės etikos ir procedūrų kontrolieriaus konstatuojamo ir rekomendacinio pobūdžio sprendimus</i>	<i>23</i>

Pastaba. Šioje apžvalgoje pateikiamos neoficialios Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – ir LVAT) procesinių sprendimų ir Specialiosios teisėjų kolegijos nutarčių dėl teisingumo santraukos, kurios LVAT nesaisto. Šis dokumentas yra skirtas tik informavimui. Oficialius nutarčių bei sprendimų tekstus galite rasti pasinaudoję interaktyviomis nuorodomis. Informacija dėstoma, remiantis Teisėjų tarybos 2008 m. balandžio 25 d. nutarimu Nr. 13P-50-(7.1.2) patvirtintu Teismų procesinių sprendimų administracinėse bylose kategorijų klasifikatoriumi.

I. Administracinės bylos, kylančios iš ginčų dėl teisės viešojo ar vidaus administravimo srityje

3. Užsieniečių teisinė padėtis Lietuvos Respublikoje

Dėl užsieniečio sulaikymo kartu su nepilnamečiais vaikais

Apžvelgiamoje byloje buvo ginčijamas Lazdijų rajono apylinkės teismo sprendimas, kuriuo nuspręsta užsienietę N. P. sulaikyti Užsieniečių registracijos centre kartu su jos vaikais G. M. ir L. M. trims mėnesiams.

LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, kad pažeidžiami asmenys ir šeimos, kuriose yra nepilnamečių užsieniečių, gali būti sulaikyti tik ypatingu atveju, atsižvelgiant į geriausius vaiko ir pažeidžiamų asmenų interesus. Nagrinėtu atveju aplinkybių, kurios įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ (toliau – Įstatymas) prasme galėtų būti suprantamos kaip ypatingos, teisėjų kolegijos vertinimu, nebuvo: nors objektyviai aplinkybė, kad prieglobsčio prašytojas, grubiai ignoruodamas aiškius draudimus, bandė be galiojančio kelionės dokumento išvykti iš Lietuvos Respublikos, gali būti pagrindas apriboti jo judėjimo laisvę Lietuvos Respublikoje, taip pat taikyti sulaikymą, tokia priemonė asmeniui, kuris privalo rūpintis kartu su juo gyvenančiais nepilnamečiais vaikais, kurių gyvenimo sąlygoms tokios priemonės skyrimas jais privalančiam rūpintis asmeniui taip pat turi didelę įtaką, gali būti skiriama tik ypatingu atveju, t. y. kai tiek sulaikymo priemonės pagrindas yra ypatingas (grėsmė valstybės saugumui ar pan.), tiek kai tikrai nėra kitos alternatyvos (asmuo pažeidžia jam skirtą alternatyvią priemonę ar pan.).

Pareiškėjos atvejis ypatingu, LVAT teisėjų kolegijos vertinimu, negalėjo būti pripažintas ir dėl to, kad pareiškėjos sutuoktinis, kaip nustatyta pareiškėjos aiškinimu ir matyti iš kitų bylos duomenų, yra sulaikytas Lazdijų rajono apylinkės teismo sprendimu, kas sudarė pagrindą manyti, kad sulaikymo taikymas taip pat ir pareiškėjai jau nebėra tikslingas. Tačiau Įstatymo 115 straipsnio 1 dalies 5 punkte numatyta priemonė – užsieniečio apgyvendinimas Užsieniečių registracijos centre netaikant judėjimo laisvės apribojimų, kuri gali būti taikoma prieglobsčio prašytojui (Įstatymo 115 str. 5 d.) – šiuo atveju yra pakankama ir tinkama, todėl taikoma.

Apeliacinės instancijos teismas panaikino pirmosios instancijos teismo sprendimą ir priėmė naują sprendimą – netenkinti atsakovo teikimo ir apgyvendinti užsienietę su dviem mažamečiais vaikais Užsieniečių registracijos centre, netaikant judėjimo laisvės apribojimų iki 2015 m. kovo 16 d.

2015 m. vasario 12 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-1798-624/2015

Procesinio sprendimo kategorija 3

[Prieiga internete](#)

Dėl užsieniečio sulaikymo teisėtumo, kai jis pateikia prieglobsčio prašymą tik jį sulaikius, ir prieš tai neteisėtai keliavo kitų valstybių teritorijomis

Apžvelgiamoje byloje nustatyta, kad M. I. iš savo kilmės šalies išvyko 2010 m. rugsėjo 28 d., buvo nuvykęs į Libaną, Alžyrą, Argentiną, Braziliją, Ispaniją, Turkiją, Bulgariją, Rumuniją, Graikiją, Vokietiją, Lenkiją, Lietuvą, Latviją. 2014 m. lapkričio 4 d., automobiliu vykdamas iš Latvijos į Vokietiją, buvo sulaikytas Lenkijoje ir 2014 m. lapkričio 5 d. grąžintas į Lietuvos Respubliką. Lietuvos Respublikoje buvo sulaikytas 2014 m. lapkričio 5 d., nustačius, kad Lietuvos Respublikoje yra neteisėtai. Lazdijų rajono apylinkės teismo 2014 m. lapkričio 7 d. sprendimu, vadovaujantis Įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ (toliau – Įstatymas) 113 straipsnio 1 dalies 2 punktu ir 114 straipsnio 4 dalimi, M. I. sulaikytas Užsieniečių registracijos centre iki bus nustatyta jo teisinė padėtis Lietuvos Respublikoje, bet ne ilgiau kaip iki 2014 m. gegužės 7 d., tuo pagrindu, kad į Lietuvos Respubliką jis atvyko ir čia yra neteisėtai. Migracijos departamentas 2014 m. gruodžio 5 d. sprendimu Nr. (15/6-7) 15PR-354 nusprendė nagrinėti M. I. prašymą dėl prieglobsčio suteikimo iš esmės, suteikti jam laikiną teritorinį prieglobstį Lietuvos Respublikoje ir išduoti užsieniečio registracijos pažymėjimą.

LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, kad aplinkybė, jog pareiškėjas pateikė prašymą dėl prieglobsčio Lietuvos Respublikoje suteikimo tik sulaikytas Lenkijos pareigūnų ir perduotas Lietuvos Respublikai, per kurią tik vyko į Vokietiją, savaime nėra pagrindas konstatuoti esant Įstatymo 113 straipsnio 2 dalyje

numatytus pagrindus <...>. Nagrinėtu atveju, kaip buvo matyti iš byloje pateiktų duomenų, Migracijos departamentas, atlikęs tyrimą pagal M. I. prašymą dėl prieglobsčio suteikimo, nenustatė, kad jis yra akivaizdžiai nepagrįstas; aplinkybė, kad M. I. neprašė prieglobsčio Vokietijoje, Latvijoje ar nepaprašė jo tik atvykęs į Lietuvos Respubliką, t. y. kad iki įgydamas prieglobsčio prašytojo statusą, neteisėtai keliavo Europos Sąjungos šalių teritorijomis, taip pat savaime nėra pagrindas konstatuoti Įstatymo 113 straipsnio 2 dalyje numatytų sulaikymo pagrindų buvimą, kadangi neteisėtas atvykimas ir buvimas Lietuvos Respublikoje yra pagrindas sulaikyti asmenį Įstatymo 113 straipsnio 1 dalies 2 punkte numatytu pagrindu, tačiau, nesant kitų duomenų (išvykimo iš kitos šalies iki sprendimo priėmimo ir pan.), savaime nėra pagrindas padaryti išvadą, kad asmuo trukdo Migracijos departamentui priimti ar vykdyti sprendimą, gali pasislėpti vengdamas grąžinimo, išsiuntimo ar perdavimo.

2015 m. vasario 19 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-1824-624/2015

Procesinio sprendimo kategorija 3

[Prieiga internete](#)

Dėl atsisakymo pakeisti leidimą laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje, kai asmuo įtariamas sunkaus nusikaltimo padarymu

Migracijos departamentas, remdamasis Policijos departamento išvada, kad pareiškėjas yra įtariamas dėl sunkių tyčinių nusikaltimų, todėl jo gyvenimas Lietuvos Respublikoje gali grėsti viešajai tvarkai, priėmė byloje ginčytą sprendimą, kuriuo pareiškėjui atsisakyta pakeisti leidimą laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje pagal Įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ (toliau – Įstatymas) 35 straipsnio 1 dalies 1 punktą.

Apliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija pažymėjo, kad aiškinantis sąvokos „gali grėsti“ turinį, neturi ir negali būti atsižvelgiama į Lietuvos policijos generalinio komisaro 2013 m. gruodžio 16 d. įsakymu Nr. 5-V-979 patvirtinto Duomenų apie užsienietį tikrinimo, siekiant nustatyti, ar jo gyvenimas Lietuvos Respublikoje gali grėsti viešajai tvarkai, ir išvados dėl grėsmės viešajai tvarkai rengimo tvarkos aprašo nuostatas (toliau – ir Duomenų tikrinimo tvarkos aprašas): šis aktas nėra norminis teisės aktas ABTĮ 2 straipsnio 13 dalies prasme ir anaipol nedetalizuoja Įstatymo 35 straipsnio 1 dalies 1 punkto nuostatų. Tačiau, atsižvelgiant į tai, kad juo yra vadovaujamosi vykdant Policijos departamento funkciją pateikti išvadą, ar užsieniečio gyvenimas Lietuvos Respublikoje gali grėsti viešajai tvarkai, jis padeda suprasti pačios išvados parengimo procedūrą.

Teisėjų kolegija, išanalizavusi aktualų teisinį reguliavimą ir Aprašo nuostatas, darė išvadą, kad aplinkybė, jog užsienietis yra įtariamas padaręs sunkų ar labai sunkų nusikaltimą, savaime nesudaro pagrindo teigti, kad jo gyvenimas Lietuvos Respublikoje gali grėsti viešajai tvarkai Įstatymo 35 straipsnio 1 dalies 1 punkto prasme, ir vien dėl to (tokių įtarimų pareiškimo) tokiam asmeniui turi būti atsisakoma išduoti ar pakeisti leidimą gyventi Lietuvos Respublikoje. Kadangi aplinkybė, jog užsieniečiui yra pareikšti įtarimai sunkaus ar labai sunkaus nusikaltimo padarymu, savaime nėra pagrindas atsisakyti pakeisti leidimą nuolat gyventi Lietuvos Respublikoje pagal Įstatymo 35 straipsnio 1 dalies 1 punktą, LVAT teisėjų kolegija ginčytą sprendimą panaikino ir klausimą dėl leidimo laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje pakeitimo pareiškėjui perdavė iš naujo nagrinėti Migracijos departamentui.

Byloje pažymėta, kad situacija, kai dėl pradėto ikiteisminio tyrimo ir pareiktų įtarimų S. H. draudžiama išvykti iš gyvenamosios vietos, tačiau tuo pat metu atsisakoma pakeisti leidimą laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje, yra pakankamai paradoksali, todėl, nenustačius pagrindų, dėl kurių šiuo metu toks leidimas S. H. neturėtų būti keičiamas, tai ir turėtų būti padaryta, o vėliau, paaiškėjus Įstatymo 35 straipsnio 1 dalyje numatytų pagrindų buvimui, toks leidimas galėtų būti panaikintas.

2015 m. vasario 5 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-506-624/2015

Procesinio sprendimo kategorija 3

[Prieiga internete](#)

6. Socialinė apsauga

6.1. Valstybinio socialinio draudimo įmokos ir jų mokėjimo tvarka

Dėl individualią veiklą vykdančio asmens valstybinio socialinio draudimo ir privalomojo sveikatos draudimo įmokų bazės

Administracinėje byloje ginčas kilo dėl Valstybinio socialinio draudimo fondo valdybos teritorinio skyriaus sprendimo priverstine (ne ginčo) tvarka išieškoti iš pareiškėjo (advokato) jo nesumokėtas valstybinio socialinio draudimo (toliau – VSD) ir privalomojo sveikatos draudimo (toliau – PSD) įmokas už 2009, 2010 ir 2011 metus bei šių įmokų delspinigius. Pareiškėjas nesutikimą su jam apskaičiuotomis įmokų sumomis iš esmės grindė teiginiais, jog atsakovas netinkamai nustatė VSD ir PSD įmokų bazę (pajamas, nuo kurių mokamos įmokos).

LVAT išplėstinė teisėjų kolegija, spręsdama klausimą dėl ginčo įmokų už 2009 metus, nurodė, jog pagal Valstybinio socialinio draudimo įstatymo (toliau – VSD įstatymas) 7 straipsnio 2 dalį (2009 m. vasario 17 d. įstatymo Nr. XI-170 redakcija), šio įstatymo 4 straipsnio 3 dalyje nurodytų asmenų (t. y. ir pareiškėjo) socialinio draudimo įmokos skaičiuojamos ir mokamos nuo praėjusiais metais gautų pajamų metinės sumos; asmenų, kurie verčiasi individualia veikla, kaip ji apibrėžta Gyventojų pajamų mokesčio įstatyme (toliau – GPM įstatymas), pajamų metinę sumą sudaro Valstybinei mokesčių inspekcijai prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos deklaruotų individualios veiklos apmokestinamųjų pajamų ir apskaičiuotos mokestinių metų individualios veiklos pajamų mokesčio sumos skirtumas.

Spręsdama klausimą dėl pareiškėjo mokėtinų VSD ir PSD įmokų už 2010 ir 2011 metus (atsižvelgiant į Sveikatos draudimo įstatymo 17 str. 4 d., VSD ir PSD įmokų bazės 2010 ir 2011 metais sutapo), LVAT išplėstinė teisėjų kolegija nurodė, kad taikytinas VSD įstatymo 7 straipsnio 2 dalies 2 punktą (2009 m. liepos 22 d. įstatymo Nr. XI-389; 2010 m. birželio 17 d. įstatymo Nr. XI-903 ir 2010 m. lapkričio 23 d. įstatymo Nr. XI-1167 redakcijos), pagal kurį asmenų, kurie verčiasi individualia veikla, kaip ji apibrėžta GPM įstatyme, socialinio draudimo įmokų bazę sudaro 50 procentų individualios veiklos apmokestinamųjų pajamų (neatėmus privalomojo sveikatos draudimo ir valstybinio socialinio draudimo įmokų) suma. Taigi VSD ir PSD įmokų dydis pirmiausia priklausė nuo asmens „individualios veiklos apmokestinamųjų pajamų“. 2010 ir 2011 metais galiojusios VSD įstatymo nuostatos eksplicitiškai neapibrėžė šios sąvokos, tačiau loginė ir lingvistinė minėtos VSD įstatymo 7 straipsnio 2 dalies 2 punkto nuostatos konstrukcija, taip pat šios nuostatos sisteminis vertinimas kitų VSD įstatymo bei nacionalinių mokesčių įstatymų nuostatų kontekste aiškiai patvirtina, kad, nesant atitinkamų VSD įstatymo nuostatų, GPM įstatymu reguliuojamų santykių kategorijai priskirtina ne tik sąvoka „individuali veikla“, bet ir „individualios veiklos apmokestinamosios pajamos“. LVAT išplėstinės teisėjų kolegijos nuomone, nagrinėtu atveju GPM įstatymo ir jį lydinių teisės aktų nuostatos taikomos tik tiek ir tokia apimtimi, kiek tai susiję su asmens, vykdančio individualią veiklą, individualios veiklos pajamų apmokestinimu. Be to, tai, kad įstatymų leidėjas ginčo teisiniams santykiams aktualiose VSD įstatymo nuostatose VSD įmokų bazę (pajamas, nuo kurios mokamos šios įmokos) sieja tik su individualios veiklos apmokestinamosiomis pajamomis, lemia, jog GPM įstatymo 16 straipsnis, reglamentuojantis bendrą apmokestinamųjų pajamų apskaičiavimo tvarką, taikomas tik tiek, kiek tai susiję su išimtinai individualios veiklos, o ne bendrų gyventojų pajamų pripažinimu apmokestinamosiomis. Tai reiškia, kad, apskaičiuojant individualios veiklos apmokestinamąsias pajamas VSD įstatymo taikymo aspektu, iš individualios veiklos pajamų gali būti atimamos tik tokios GPM įstatymo 16 straipsnio 1 dalyje nurodytos sumos, kurios tiesiogiai ir betarpiškai susijusios su gyventojų vykdoma (vykdyta) individualia veikla ir iš šios veiklos gautomis, o ne bendromis pajamomis.

Apžvelgiamoje byloje pripažinta, kad atsakovas, identifikavęs individualios veiklos apmokestinamąsias pajamas ir nustatęs VSD bei PSD įmokų bazę, pagrįstai neatsižvelgė į pareiškėjo sumokėtas gyvybės draudimo įmokų sumas, kadangi šios bendras gyventojų apmokestinamąsias pajamas mažinančios išlaidos, nurodytos GPM įstatymo 21 straipsnio 1 dalies 1 punkte, akivaizdžiai susijusios su gyventojų (jo šeimos narių) asmeninių poreikių tenkinimu, o ne vykdoma individualia veikla. Šios išlaidos (gyvybės draudimo įmokos) taip pat nėra laikytinos GPM įstatymo 18 straipsnyje nurodytais leidžiamais atskaitymais, susijusiais su individualios veiklos pajamų gavimu arba uždirbimu, mažinančiais individualios veiklos apmokestinamąsias pajamas.

2015 m. vasario 27 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis administracinėje byloje Nr. A-1431-552/2015
Procesinio sprendimo kategorija 6.1; 35.2

[Prieiga internete](#)

9. Mokestiniai ginčai

9.5. Kiti mokesčiai

Dėl mokesčio administratoriaus rengiamos ir mokesčių mokėtojui teikiamos žemės mokesčio deklaracijos teisinio statuso

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl vietos mokesčių administratoriaus parengtos ir pareiškėjui įteiktos žemės mokesčio deklaracijos, kurioje apskaičiuotas ir nurodytas pareiškėjo mokėtino žemės mokesčio dydis už ginčo laikotarpį.

Vertindama šį dokumentą, LVAT teisėjų kolegija pirmiausia pažymėjo, kad žemės mokesčio apskaičiavimo deklaracija Administracinių bylų teisenos įstatymo prasme patenka į skųstino teisės akto (sprendimo) sąvoką. Deklaracija mokesčių administratorius, vykdydamas jam įstatymų leidėjo priskirtas mokesčių administravimo funkcijas, apskaičiavo mokėtiną žemės mokestį už atitinkamą laikotarpį. Priimtas sprendimas suponavo mokesčių mokėtojui atitinkamą pareigą – sumokėti nustatyto dydžio mokestį. Žemės mokesčio apskaičiavimo deklaracija iš esmės yra mokesčių administratoriaus parengiamas ir mokesčių mokėtojui pateikiamas dokumentas (sprendimas), kuriame nurodoma informacija apie mokesčių mokėtojui apskaičiuotą mokesčio sumą už mokesčio įstatyme nustatytą laikotarpį, taip pat su mokesčio apskaičiavimu ar sumokėjimu susiję kiti duomenys. Būtent šioje deklaracijoje yra nustatytas tikslus konkretaus mokesčių mokėtojo prievolės dydis, kurią jis turi įvykdyti įstatyme nustatytu terminu. Taigi žemės mokesčio apskaičiavimo deklaracija iš tikro yra viešojo administravimo sistemos subjekto priimtas sprendimas (teisės aktas), kuriame apskaičiuojama ir nurodoma mokesčių mokėtojo mokėtina šio mokesčio suma. LVAT teisėjų kolegija pastebėjo ir tai, jog preziumuojama, kad mokesčio deklaracijoje nurodyti duomenys yra teisingi.

Atitinkamai apeliacinės instancijos teismas sprendė, jog ši deklaracija, be kita ko, turi atitikti Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio 1 dalyje nustatytą reikalavimą, kad „individualus administracinis aktas turi būti pagrįstas objektyviais duomenimis (faktais) ir teisės aktų normomis, o taikomos poveikio priemonės turi būti motyvuotos“. Apžvelgiamoje byloje konstatavusi, kad ginčo deklaracijoje nebuvo nei teisinio, nei iš esmės ir faktinio pagrindimo (joje mokesčių mokėtojui nurodoma bendra mokėtina mokesčių suma, įvardijami jo turimi žemės sklypai, žemės mokesčio tarifai, tačiau nepateikiamas joks teisinis pagrindimas (konkretus įstatymas, jo straipsniai, konkretūs savivaldybių tarybų sprendimai, kurių pagrindu apskaičiuoti žemės mokesčiai), LVAT teisėjų kolegija sprendė, kad ginčyto sprendimo (deklaracijos) teisinio bei faktinio pagrindimų nebuvimas buvo esminis trūkumas, pripažintinas savarankišku pagrindu panaikinti minėtą deklaraciją.

2015 m. vasario 3 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-448-556/2015

Procesinio sprendimo kategorija 9.5

[Prieiga internete](#)

9.10. Kiti iš mokestinių ginčų kylantys klausimai

Dėl mokesčių administratoriaus teisės savo iniciatyva gyventoją įregistruoti Mokesčių mokėtojų registre, kaip vykdančią individualią veiklą

Apžvelgiamoje byloje pareiškėja skundė vietos mokesčių administratoriaus raštą, kuriame nurodyta, kad operatyvinio patikrinimo metu buvo nustatyta, jog pareiškėja vykdė individualią veiklą laikotarpiu nuo 2013 m. sausio 2 d. iki 2013 m. gegužės 12 d., todėl įregistruota Mokesčių mokėtojų registre kaip vykdančią individualią veiklą, veiklos kodas pagal Ekonominės veiklos klasifikatorių 479000 (mažmeninė prekyba ne parduotuvėse, kioskuose ar prekyvietėse).

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 43 straipsnį, mokesčių mokėtojų apskaitai tvarkyti bei mokesčių apskaičiavimo, sumokėjimo ir išskaičiavimo teisingumo kontrolei sudaromas bendras mokesčių mokėtojų registras (1 dalis), ir mokesčių administratorius (atitinkama registro tvarkymo įstaiga) registruoja visus asmenis, kurių registravimas yra privalomas pagal šio įstatymo 45 straipsnį (2 dalis). Minėto įstatymo 45 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad jei mokesčių mokėtojų registro nuostatai nenustato kitaip, asmuo, kuriam pagal mokesčio įstatymą yra nustatyta prievolė mokėti mokestį, privalo užsiregistruoti pas atitinkamą vietos mokesčių administratorių (registro tvarkymo įstaigą) ir pateikti Mokesčių mokėtojų

registro nuostatuose nurodytus mokesčių mokėtojo registravimo duomenis. Taigi šios nuostatos iš esmės atitinka Mokesčių administravimo įstatymo 40 straipsnio 1 dalies 3 punkte įtvirtintą mokesčių mokėtojo pareigą, t. y. teisės aktų nustatyta tvarka įsiregistruoti mokesčių mokėtoju bei laiku pranešti apie pasikeitusius Mokesčių mokėtojų registre esančius duomenis. Analizuojamo įstatymo 45 straipsnio 4 dalyje reglamentuota, jog mokesčių administratorius (atitinkama registro tvarkymo įstaiga), remdamasis disponuojama informacija, gali savo iniciatyva užregistruoti asmenį mokesčių mokėtoju arba patikslinti jo duomenis, jei asmuo tinkamai nevykdo šio įstatymo 46 straipsnyje nurodytų pareigų.

Pareiškėja nesutiko su mokesčių administratoriumi ir teigė, jog laikotarpiu nuo 2013 m. sausio 2 d. iki 2013 m. gegužės 13 d. ji individualios veiklos nevykdė, todėl šiuo laikotarpiu gautos pajamos negali būti vertinamos kaip pajamos, gautos vykdant individualią veiklą. Tačiau apeliacinės instancijos teismas, įvertinęs mokesčių administratoriaus nustatytas aplinkybes, pripažino, kad pareiškėjos ginčo laikotarpiu vykdyta veikla buvo individuali veikla Gyventojų pajamų mokesčio įstatymo nuostatų prasme, todėl ginčytas pareiškėjos įregistravimas Mokesčių mokėtojų registre buvo pripažintas pagrįstu.

2015 m. vasario 17 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-995-662/2015

Procesinio sprendimo kategorija 9.7

[Prieiga internete](#)

10. Muitinės veikla

10.8. Skola muitinei

10.8.4. Skolos muitinei išnykimas

Dėl muitinės klaidos, kaip pagrindo muitinės skolininką atleisti nuo muitų ir importo mokesčių

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl mokesčių administratoriaus sprendimo, kuriuo pareiškėjui buvo nurodyta sumokėti importo PVM, nustačius, jog šis, importuodamas prekes iš trečiųjų šalių, deklaracijoje nurodė klaidingą muitinės procedūros kodą, todėl nepagrįstai ginčo prekėms buvo pritaikytas 0 proc. importo PVM tarifas.

Pareiškėjo nuomone, ginčo atveju Vilniaus teritorinė muitinė, priimdama pareiškėjo pateiktas importo deklaracijas, netinkamai vykdė savo pareigą atlikti deklaracijose pateiktų duomenų tikrinimą, nes nepatikrino, ar pareiškėjas buvo Lietuvos Respublikoje registruotas PVM mokėtoju (buvimas PVM mokėtoju buvo viena iš sąlygų, kad ginčo prekėms būtų pritaikytas 0 proc. importo PVM tarifas). Tai, pareiškėjo vertinimu, pripažintina muitinės klaida, todėl taikytinas Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punktas, kuriame nurodyta, jog išskyrus 217 straipsnio 1 dalies antrojoje ir trečiojoje pastraipose nurodytus atvejus, paskesnis įtraukimas į apskaitą neatliekamas, jeigu teisiškai privaloma sumokėti maito suma nebuvo įtraukta į apskaitą dėl muitinės padarytos klaidos, kurios, yra pagrindo manyti, asmuo, privalėjęs sumokėti tokią pinigų sumą, negalėjo nustatyti, veikdamas sąžiningai ir laikydamasis visų galiojančių teisės aktų nuostatų, susijusių su muitinės deklaracijos pateikimu.

Dėl šių pareiškėjo argumentų LVAT teisėjų kolegija pirmiausia nurodė, jog Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkte nurodomos sąlygos, kurios turi būti įvykdytos, kad nacionalinė muitinė galėtų neatlikti paskesnio skolos muitinei sumos įtraukimo į apskaitą. Kaip yra akcentavęs Europos Sąjungos Teisingumo Teismas 2007 m. spalio 18 d. sprendimo byloje *Agrover* (C-173/06) 30 punkte, norint remtis minėta nuostata, turi būti tenkinamos trys kumuliacinės sąlygos: (1) muitai turi būti nesurinkti dėl kompetentingų institucijų klaidos; (2) jų padarytos klaidos neįmanoma nustatyti sąžiningai veikiančiam asmeniui, kuris turi sumokėti muitą; (3) pastarasis turi laikytis visų galiojančių teisės aktų nuostatų, susijusių su jo muitinės deklaracijos pateikimu. Šio sprendimo byloje *Agrover* 31–33 punktuose atskleisdamas aptartų sąlygų turinį, Europos Sąjungos Teisingumo Teismas pažymėjo, kad kalbant apie pirmąją iš šių sąlygų, svarbu priminti, jog Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkto tikslas yra apsaugoti asmens, turinčio mokėti muitą, teisėtus lūkesčius, susijusius su informacijos, kuria paremtas sprendimas išieškoti muitus ar jų neišieškoti, pagrįstumą. Asmens, turinčio mokėti muitus, teisėtiems lūkesčiams šiame straipsnyje numatyta apsauga taikoma tik tada, jei kompetentingos institucijos „pačios“ sukuria pagrindą šiems lūkesčiams. Tik dėl kompetentingų institucijų veikimo atsiradusios klaidos suteikia teisę į muitų neišieškojimą išleidus prekes. Kalbant apie antrąją numatytą sąlygą, kompetentingos muitinės padarytos klaidos atskleidžiamumą reikia įvertinti, atsižvelgiant į klaidos pobūdį, suinteresuotųjų ūkio subjektų

profesinę patirtį ir jų rūpestingumą. Klaidos pobūdis turi būti vertinamas, atsižvelgiant į nagrinėjamų teisės aktų sudėtingumą ar paprastumą ir į laikotarpį, per kurį institucijos darė klaidą. Galiausiai kalbėdama apie trečiąją sąlygą, Europos Sąjungos teisminė institucija akcentavo, kad deklarantas kompetentingai muitinei turi pateikti visą Bendrijos nuostatose ir, esant reikalui, jas papildančiose ar perkeliančiose nacionalinėse nuostatose numatytą reikalingą informaciją, susijusią su atitinkamoms prekėms prašomu taikyti požiūriu.

Kadangi nagrinėtu atveju ginčo klaida atsirado ne dėl kompetentingų muitinės institucijų, o dėl paties pareiškėjo netinkamai užpildytos deklaracijos, LVAT teisėjų kolegija konstatavo, jog nebuvo tenkinama nei viena iš paminėtų privalomų sąlygų Muitinės kodekso 220 straipsnio 2 dalies b punkto nuostatomis taikyti. Todėl pareiškėjo argumentai šioje dalyje buvo atmesti kaip nepagrįsti.

2015 m. vasario 12 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-288-442/2015

Procesinio sprendimo kategorija 10.10

[Prieiga internete](#)

11. Nuosavybės teisių atkūrimas

11.4.2. Nuosavybės teisių j miesto žemę atkūrimo sąlygos ir tvarka

Dėl funkcijų tarp Nacionalinės žemės tarnybos ir savivaldybės administracijos pasiskirstymo nuosavybės teisių atkūrimo procese

Apžvelgiamoje byloje pareiškėja prašė įpareigoti atsakovą Nacionalinės žemės tarnybą prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos, atstovaujamą Vilniaus miesto skyriaus (toliau – Nacionalinė žemės tarnyba), atkurti jai nuosavybės teises į išlikusį nekilnojamąjį turtą – į konkretaus žemės sklypo, esančio Vilniuje, dalį. Iš bylos faktinių aplinkybių ir joje esančių duomenų buvo matyti, kad tiek vykstant nuosavybės teisių atkūrimo procedūroms kompetentingose institucijose, tiek kreipiantis į teismą, pareiškėjos iš esmės siekta, jog nuosavybės teisės į dalį žemės sklypo jai būtų atkurtos natūra, t. y. grąžinant žemę turėtoje vietoje.

Apeliacinės instancijos teismo išplėstinė teisėjų kolegija nurodė, kad Lietuvos Respublikos piliečių nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą atkūrimo įstatymu ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1997 m. rugsėjo 29 d. nutarimu Nr. 1057 patvirtinta Lietuvos Respublikos piliečių nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą atkūrimo įstatymo įgyvendinimo tvarka šioms institucijoms yra priskirtos konkrečios funkcijos, vykdomos tam tikru eiliškumu. Nors galutinius sprendimus dėl nuosavybės teisių atkūrimo natūra ginčo atveju priima Nacionalinė žemės tarnyba, tačiau iki šio momento tiek Nacionalinė žemės tarnyba, tiek savivaldybės administracijos direktorius turi atlikti pagal teisės aktus jū kompetencijai priskirtus veiksmus, nuo kurių priklauso, ar dėl žemės, iki 1995 m. birželio 1 d. buvusios miestams nustatyta tvarka priskirtose teritorijose, gali būti priimamas sprendimas atkurti ją natūra. Taigi nuosavybės teisių atkūrimas yra sudėtinis procesas, grindžiamas *inter alia* tarpinstituciniu bendradarbiavimu ir siejamas ne tik su atitinkamų dokumentų iš pretendento pusės pateikimu, bet ir teisės aktuose nurodytų dokumentų parengimu ar veiksmų atlikimu. Šio proceso sėkmingam užbaigimui reikalingas visų jame dalyvaujančių subjektų tinkamas teisių ir pareigų vykdymas.

Iš bylai aktualaus teisinio reguliavimo LVAT išplėstinė teisėjų kolegija nustatė, kad Nacionalinė žemės tarnyba sprendimą dėl nuosavybės teisių atkūrimo į žemę, iki 1995 m. birželio 1 d. buvusių miestams nustatyta tvarka priskirtose teritorijose, natūra gali priimti tik po to, kai savivaldybės administracijos direktorius pateikia informaciją apie laisvą (neužstatytą) žemę ir kartografinėje medžiagoje suprojektuoja natūra grąžinamos laisvos (neužstatytos) žemės sklypą. Taigi Nacionalinė žemės tarnyba negali tęsti nuosavybės teisių į tokią žemę atkūrimo natūra procedūrų, jeigu savivaldybės administracija pateikia informaciją, kad buvusi savininko žemė yra valstybės išperkama. Nacionalinė žemės tarnyba (paprastai) neturi diskrecijos vertinti konkrečios žemės priskyrimo valstybės išperkamai žemei klausimo, nes tokie įgalinimai yra suteikti kitai šiame procese dalyvaujančiai institucijai – atitinkamos savivaldybės administracijos direktoriui. Šiuo atveju teisės aktų leidėjas pasirinko tokį institucijų bendradarbiavimo nuosavybės teisių atkūrimo procese modelį, pagal kurį Nacionalinė žemės tarnyba pagal Tvarkos 106 ir 106¹ punktus nėra įpareigota ir tikrinti savivaldybės administracijos jai pateiktos informacijos teisingumą. Tačiau, LVAT išplėstinės teisėjų kolegijos vertinimu, tai nepaneigia Nacionalinės žemės tarnybos teisės, esant tam tikroms (*inter alia* naujai paaiškėjusioms, žemės sklypo statuso nustatymui svarbioms)

aplinkybėms, pagal Tvarkos 106¹ punktą (iki 2011 m. balandžio 24 d. galiojusios redakcijos Tvarkos 106 punktą) pakartotinai kreiptis į atitinkamos savivaldybės administraciją dėl duomenų pateikimo (patikslinimo).

Nagrinėtos bylos kontekste LVAT išplėstinė teisėjų kolegija taip pat atkreipė dėmesį, kad pagal funkcijų pasiskirstymą nuosavybės teisių atkūrimo procese iš esmės pagrįsti konkrečios žemės priskyrimą valstybės išperkamai žemei pagal Atkūrimo įstatymo 12 straipsnį turėtų atitinkamos savivaldybės administracijos direktorius. Turėtų būti nurodyti ir pridėti konkretūs administraciniai aktai, dokumentai, kurie įrodo, jog žemės sklypas priskirtinas valstybės išperkamai žemei. Tokios apimties informacija suteiktų daugiau aiškumo ir skaidrumo nuosavybės teisių atkūrimo procese, o tokios informacijos pagrindu parengtas Nacionalinės žemės tarnybos atsakymas piliečiui padėtų tinkamai įgyvendinti galimai pažeistų teisių ir teisėtų interesų gynybos teisę. Viešojo administravimo subjektų veiksmai turi sudaryti palankias sąlygas įstatyme nustatytiems tikslams pasiekti. Vienas iš gero administravimo principų yra konstitucinė nuostata, kad visos valdžios įstaigos tarnauja žmonėms. Aptariamam aspektui tai reiškia ir administravimo procedūrose dalyvaujančių šalių bendradarbiavimą, viešojo administravimo institucijų pareigą išaiškinti asmenims tam tikrų administracinių aktų turinį, reikšmę, jų pasekmes, asmenų teises ir teises galimybes sėkmingam nuosavybės teisių atkūrimo proceso užbaigimui.

Pasak teismo, iš pareiškėjos skundų administraciniais teismams turinio matyti, kad pareiškėja kėlė klausimą ir dėl žemės sklypo, į kurio dalį ji pretenduoja atkurti nuosavybės teises natūra, priskyrimo valstybės išperkamai žemei dėl to, jog ji užimta pastatams eksploatuoti reikalingu žemės sklypu, be kita ko, nesutinkama su sprendimais suformuoti ir patvirtinti atitinkamo dydžio namų valdos žemės sklypą. Siekdama, jog jos prašymas dėl žemės grąžinimo natūra būtų patenkintas, pareiškėja turėtų ginčyti savivaldybės administracijos atsisakymą ginčo žemę traktuoti kaip laisvą ir grąžintiną natūra, galbūt ir tokį atsisakymą lėmusius administracinius sprendimus, reikalauti joje formuoti grąžintiną sklypą, atlikti kitus pagal kompetenciją priskirtus veiksmus, į bylą atsakovais įtraukiant atitinkamus viešojo administravimo subjektus.

Atsižvelgusi į tai, kad pirmosios instancijos teismas bylą išnagrinėjo neišaiškinęs pareiškėjos reikalavimų apimties pagal tai, koku tikslu pareiškėja kreipėsi į teismą (t. y. siekdama atkurti nuosavybės teises į ginčo žemės sklypo dalį natūra), teisės patikslinti skundą, kad jame būtų tinkamai suformuluoti reikalavimai viešojo administravimo subjektams pagal jų kompetenciją ir nuosavybės teisių atkūrimo į žemę procedūrų eiliškumą, LVAT išplėstinė teisėjų kolegija bylą grąžino pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo.

2015 m. vasario 13 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis administracinėje byloje Nr. A-1432-858/2015
Procesinio sprendimo kategorija 11.4.2; 11.6.1.4

[Prieiga internete](#)

16. Valstybės tarnyba

16.5. Valstybės tarnautojų socialinės ir kitos garantijos

Dėl pareigūno patirtų nuostolių dėl laiku neišduotos uniformos atlyginimo, kai anksčiau priimtu teismo sprendimu priteista žala už vieną laikotarpį, o nauju skundu kreipiamasi dėl kito (ankstesnio) laikotarpio

Apžvelgiamoje byloje pareiškėjas prašė priteisti iš atsakovo Pravieniškių pataisos namų-atvirosios kolonijos 885,07 Lt dydžio nuostolių, susidariusių dėl 2004 m. sausio 1 d.–2009 m. gruodžio 31 d. nustatytu laiku neišduotos tarnybinės uniformos ir jos dalių, atlyginimą. Pareiškėjas jau buvo anksčiau kreipęsis į teismą dėl žalos, siejamos su neišduota uniforma, atlyginimo. Administracinėje byloje Nr. I-315-406/2014 pareiškėjas prašė priteisti kompensaciją už 2010–2013 m. negautos uniformos dalis ir jo reikalavimas buvo patenkintas.

Visų pirma, išplėstinė teisėjų kolegija apžvelgė praktiką, suformuotą Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo sprendžiant dėl pareigūnų teisėtų interesų, susijusių su tarnybinės uniformos išdavimu, apsaugos ir gynimo. Plačios apimties teisminė praktika nagrinėjamoje srityje patvirtino, jog pareigūnų, laiku negavusių tarnybinės uniformos ar jos dalių ar tam tikro dydžio kompensacijos, pažeistos teisės ir teisėti interesai teismine tvarka yra ginami visa apimtimi (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2014 m. liepos 10 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A⁴³⁸-430/2014; 2014 m.

liepos 1 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A¹⁴³-249/2014; 2014 m. liepos 3 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A⁶⁶²-1261/2014 ir jose nurodytą teismų praktiką). Šiomis aplinkybėmis išplėstinė teisėjų kolegija darė išvadą, kad nagrinėjama kilusį ginčą ji yra saistoma vienodos (neprieštaringos ir nuoseklios) teismų praktikos, formuojamos pareigūnų tarnybos garantijų srityje.

Nagrinėjamu atveju išplėstinė teisėjų kolegija sprendė, kad nors ši ir sprendime paminėtos Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo nutartys nebuvo identiškos tuo aspektu, kad pareiškėjas atskirai kreipiasi į teismą dėl skirtingų žalos laikotarpių, vis dėlto nagrinėjamos bylos yra labai panašios. Abiejų atvejų faktinės aplinkybės yra iš esmės vienodos ir pareikšti reikalavimai yra susiję su tapačia atsakovų veika. Šioje byloje nagrinėjami atsakovo veiksmai pareiškėjo atžvilgiu turi panašų dalyką, jie pagrįsti iš esmės tais pačiais faktais ir teisiniais argumentais, ir iš tiesų yra labai panašaus turinio kaip ir anksčiau Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo nagrinėtos bylos. Šios išvados, išplėstinės teisėjų kolegijos vertinimu, nepaneigė tai, kad pareiškėjas teismams teikiamus teisinius reikalavimus išskaidė į atskirus teisinius procesus. Kitoks aiškinimas lemtų tai, kad pareigūnų pažeistų teisių ir teisėtų interesų teisminė gynyba būtų skirtingo masto, nelygu tai, ar žalą patyręs pareigūnas nusprendė pareikšti skundą dėl viso kilusios žalos laikotarpio, ar kreipėsi į teismą dėl skirtingų patirtos žalos laikotarpių, o tai prieštarautų lygiateisiškumo principui, kurio būtina paisyti įgyvendinant teisingumą. Be to, jei pareigūnai negalėtų tokiomis sąlygomis kaip pareiškėjas gauti žalą, padarytos veiksmais, kuriais pažeidžiamos imperatyvios teisės normos, atlyginimo, būtų suabejota žmogaus teisių, susijusių su nuosavybe, apsaugos veiksmingumu bei teisinio saugumo ir teisės stabilumo principų užtikrinimu.

Šiame kontekste išplėstinė teisėjų kolegija pažymėjo, jog administraciniame procese svarbus dispozityvumo principas. Dispozityvumo principas administracinių bylų teisenoje reiškia, kad bylos nagrinėjimo dalyką, t. y. savo pažeistos teisės ar įstatymo saugomo intereso gynybos būdą bei apimtį, nustato pareiškėjas, skunde (prašyme) suformuluodamas savo materialinį teisinį reikalavimą (skundo (prašymo) dalyką) bei nuroydamas aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimą (skundo (prašymo) pagrindą) (Administracinių bylų teisenos įstatymo 23 str. 1 d. 6 ir 7 p.) (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2012 m. sausio 26 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁸⁵⁸-257/2012). Šiomis aplinkybėmis išplėstinė teisėjų kolegija vertino, kad pareiškėjo šioje ir administracinėje byloje Nr. I-315-406/2014 suformuluotas pažeistų teisių gynimo mastas yra administraciniame procese taikomo dispozityvumo principo išraiška. Be to, asmenims, kurie naudojami teisminės gynybos būdu taip, kaip nagrinėjamoje byloje pareiškėjas, nei Lietuvos įstatymų leidėjas, nei teisės normos šioje srityje aiškinantys teismai nėra suformulavę jokios itin griežtai įtvirtintos pareigos pateikti visus reikalavimus vienu metu. Išplėstinės teisėjų kolegijos vertinimu, nagrinėjamo ginčo aplinkybės nesudarė jokio pagrindo taikyti nuostatas, susijusias su piktnaudžiavimu teisminės gynybos teise. Išplėstinė teisėjų kolegija, įvertinusi nagrinėjamo ginčo faktinių ir teisinių aplinkybių visumą, taip pat atsižvelgė į tai, jog yra nemaža tikimybė, kad apie savo teisių apimtį ir jų pažeidimo mastą nagrinėjamu atveju suinteresuoti asmenys sužino arba jį suvokia ne iškart. Tai galėtų pagrįstai paaiškinti minėtą pareiškėjo kreipimosi į teismą dėl pažeistų teisių ir teisėtų interesų ypatumą.

Visa tai įvertinusi, išplėstinė teisėjų kolegija konstatavo, jog nagrinėjamu atveju yra visos sąlygos taikyti nusistovėjusioje teismų praktikoje suformuotas taisykles, skirtas žalą, patirtą dėl laiku neišduotų tarnybinės uniformos dalių, atlyginimui, suformuotas Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo išplėstinės teisėjų kolegijos 2014 m. balandžio 10 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. A²⁶¹-1032/2014.

Byloje nustatytos aplinkybės sudarė pagrindą pareiškėjui priteisti 885,07 litų, t. y. 256,33 eurų, dydžio žalą atlyginimą.

2015 m. vasario 25 d. išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimas administracinėje byloje Nr. A-810-662/2015
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.1; 16.5

[Prieiga internete](#)

16.6. Valstybės tarnautojų atleidimas iš pareigų

Dėl pareigūno atleidimo praradus teisę dirbti su įslaptinta informacija

Apžvelgiamoje byloje buvo ginčijamas Tauragės apskrities vyriausiojo policijos komisariato viršininko įsakymas, kuriuo pareiškėjas buvo atleistas iš Tauragės AVPK Šilutės rajono policijos komisariato Kriminalinės policijos skyriaus vyriausiojo tyrėjo pareigų, vadovaujantis Vidaus tarnybos statuto

53 straipsnio 1 dalies 17 punktu, kuriame nustatyta, kad pareigūnas atleidžiamas iš vidaus tarnybos, kai jam įstatymų nustatyta tvarka atimamos specialiosios teisės, susijusios su jo tiesioginių pareigų atlikimu. Vidaus reikalų ministro įsakymu buvo panaikintas pareiškėjui išduotas leidimas dirbti ir susipažinti su įslaptinta informacija, žymima slapumo žyma „Visiškai slaptai“. Byloje nustatyta, kad pagal pareiškėjo eitos pareigybės aprašymo specialiuosius reikalavimus, valstybės tarnautojas, einantis šias pareigas, be kita ko, turi atitikti teisės aktuose nustatytus reikalavimus, būtinus išduodant leidimą dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija, žymima slapumo žyma „Slaptai“.

Taigi šioje byloje, be kita ko, buvo sprendžiama, ar panaikinus leidimą dirbti ir susipažinti su įslaptinta informacija, žymima slapumo žyma „Visiškai slaptai“, kyla pareiga atleisti pareigūną iš vidaus tarnybos. Vidaus tarnybos statuto 53 straipsnio 1 dalies 17 punkto pagrindu, nepriklausomai nuo to, jog pagal pareigūno pareigybės aprašymą reikalaujama atitikti reikalavimus, būtinus išduodant leidimą dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija, žymima slapumo žyma „Slaptai“.

LVAT teisėjų kolegija konstatavo, kad statutiniam valstybės tarnautojui, kuriam taikomas Vidaus tarnybos statutas, paslapčių subjekto vadovo priimtas administracinis aktas, kuriuo panaikinamas leidimas dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija, sukelia reikšmingas teises pasekmes, nes specialiosios teisės, susijusios su tiesioginių pareigų atlikimu, atėmimas lemia tai, kad įstaigos vadovas tokio pareigūno atžvilgiu turi taikyti Vidaus tarnybos statuto 56 straipsnio 1 dalies ir 53 straipsnio 1 dalies 17 punktų nuostatas ir atleisti iš tarnybos. Vidaus tarnybos statuto 53 straipsnio 1 dalies 17 punktas yra imperatyvi įstatymo norma.

Leidimas dirbti ir susipažinti su įslaptinta informacija, žymima slapumo žyma „Visiškai slaptai“, pareiškėjui buvo panaikintas remiantis Lietuvos Respublikos valstybės ir tarnybos paslapčių įstatymo 16 straipsnio 2 dalies 17 punktu, kuris numatė, kad leidimas dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija arba asmens patikimumo pažymėjimas asmeniui neišduodamas, jeigu asmuo piktnaudžiauja alkoholiu, vartoja narkotines, psichotropines ar kitas psichiką veikiančias medžiagas arba nustatomos kitos asmeninės ir dalykinės savybės, dėl kurių jis netinka darbui su įslaptinta informacija (originali straipsnio redakcija). Valstybės ir tarnybos paslapčių įstatymo 16 straipsnio 2 dalies 17 punktas (originali įstatymo redakcija) neišskiria įslaptintos informacijos slapumo žymos, todėl nustačius šioje teisės normoje nurodytas aplinkybes, asmuo pripažintinas netinkamas darbui su įslaptinta informacija apskritai, nepaisant to, kokia slapumo žyma ši informacija būtų žymima. Taigi nustačius faktą, kad pagal pareiškėjo pareigybės aprašymą, jo tarnybos funkcijoms atlikti yra būtinas specialiosios teisės – leidimo dirbti su įslaptinta informacija – turėjimas, netekus šios specialiosios teisės, buvo pagrindas atleisti pareiškėją, vadovaujantis Vidaus tarnybos statuto 53 straipsnio 1 dalies 17 punktu.

Dėl pareigūno kaltės vertinimo darant išskaitą iš darbo užmokesčio, kai pareigūnas iš vidaus tarnybos atleistas praradus teisę dirbti su įslaptinta informacija

Apžvelgiamoje byloje ginčas taip pat kilo dėl to, ar pareigūną iš vidaus tarnybos atleidusi institucija teisėtai reikalavo iš pareigūno grąžinti 3 363,34 Lt permoką už 34,865 kalendorines kasmetinių atostogų dienas.

Kadangi Vidaus tarnybos statutas nereglamentuoja išskaitų iš darbo užmokesčio, todėl, LVAT teisėjų kolegijos vertinimu, taikytinas Darbo kodeksas. Darbo kodekso 224 straipsnio 2 dalies 2 punkte nurodyta, kad išskaitos iš darbuotojų darbo užmokesčio padengti jų įsiskolinimą įmonei, įstaigai ar organizacijai, kurioje jie dirba, gali būti daromos administracijos nurodymu darbuotoją atleidžiant iš darbo nepasibaigus tiems darbo metams, už kuriuos jis gavo atostogas, išieškoti už neatidirbtas atostogų dienas; išskaita už šias dienas nedaroma, jei darbuotojas atleidžiamas iš darbo nesant jo kaltės.

Sistemiškai aiškinant Darbo kodekso 224 straipsnio 2 dalies 2 punktą ir ketvirtojo skirsnio „Darbo sutarties pasibaigimas“ normas, išskaita iš darbuotojo darbo užmokesčio išieškoti už neatidirbtas atostogų dienas darbdavio administracijos nurodymu gali būti daroma šiais atvejais: 1) kai darbuotojas atleidžiamas iš darbo tokiais įstatymuose numatytais darbo sutarties nutraukimo pagrindais, į kurių sudėtį įeina juridinio fakto – darbuotojo kaltės – buvimas (pavyzdžiui, DK 136 straipsnio 3 dalies 1 ir 2 punktuose numatytais pagrindais); 2) kai darbuotojas atleidžiamas iš darbo tokiais įstatymuose numatytais darbo sutarties nutraukimo pagrindais, kuriems esant darbo sutartis turi būti nutraukta nepriklausomai nuo jos šalių valios, o dėl priežasčių, kuriomis grindžiamas būtinumas nutraukti darbo sutartį, atsiradimo yra darbuotojo kaltė (pavyzdžiui, DK 136 straipsnio 1 dalies 1 punkte numatytu pagrindu, kai įsiteisėja teismo nuosprendis, pagal

kurį darbuotojas nuteisiamas bausme, dėl kurios jis negali tęsti darbo) (LVAT 2009 m. rugsėjo 24 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁶⁶²-990/2009).

LVAT teisėjų kolegija, atsižvelgusi į tai, kas išdėstyta, pritarė pirmosios instancijos teismo pozicijai, kad pareiškėjui leidimas dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija panaikintas dėl faktinių aplinkybių ir netinkamų asmeninių savybių (nesąžiningumo, nepatikimumo, neatsakingumo) visumos, o tai yra pagrindas tvirtinti, jog dėl pareiškėjo atleidimo iš tarnybos yra jo kaltė. Pripažinta, kad atsakovo nurodymas pareiškėjui grąžinti Tauragės AVPK permoką už panaudotas atostogas yra pagrįstas.

Pirmosios instancijos teismo sprendimas paliktas nepakeistas.

2015 m. vasario 18 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-1423-492/2015

Procesinio sprendimo kategorija 16.6; 16.8

[Prieiga internete](#)

16.8. Kiti tarnybiniai ginčai

Dėl įstaigos vadovo materialinės atsakomybės sąlygos - kaltės nustatymo, neteisėtai atleidus valstybės tarnautoją

Sveikatos apsaugos ministerija teismo prašė priteisti iš atsakovo, ėjusio Valstybinės akreditavimo sveikatos priežiūros veiklai tarnybos (toliau – Tarnyba) direktoriaus pareigas, jo šešių vidutinių darbo užmokesčių dydžio sumą už šios tarnybos patirtą žalą, atsiradusią šiai išmokėjus priteistą sumą už priverstinės pravaikštos laiką valstybės tarnautojui, kurio atleidimas buvo pripažintas neteisėtu, galutiniu teismo sprendimu panaikinus atsakovo priimtą įsakymą.

Valstybės tarnybos įstatymo 32 straipsnio (įsakymo, iš kurio kildinama Tarnybos patirta žala, priėmimo metu galiojusi 2002 m. balandžio 23 d. įstatymo Nr. IX-855 redakcija) 1 dalis nustato, kad valstybės tarnautojas turi atlyginti savo neteisėta kalta veika valstybės ir savivaldybės institucijai ir įstaigai padarytą tiesioginę materialinę žalą, o 2 dalis numato, kad valstybės tarnautojas atlygina visą šio straipsnio 1 dalyje nurodytą žalą, jeigu ją padarė atlikdamas vidaus administravimo veiklą, tačiau atlygintinos žalos dydis negali viršyti 6 vidutinių valstybės tarnautojo darbo užmokesčių. Byloje taip pat vadovautasi Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.247 straipsnio, Lietuvos Respublikos darbo kodekso 246 straipsnio nuostatomis bei jas aiškinančia Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktika.

Dėl materialinės atsakomybės sąlygų LVAT išplėstinė teisėjų kolegija konstatavo, kad suma, išmokėta neteisėtai atleistam valstybės tarnautojui, pripažintina Tarnybos patirta tiesiogine materialine žala. Sprendimą dėl valstybės tarnautojo atleidimo priėmė atsakovas, vykdydamas Tarnybos direktoriaus funkcijas, todėl atsakovo priimtas sprendimas lėmė Tarnybai kilusią žalą, kurią prašė atlyginti pareiškėjas. Taip pat nekilo abejonių, jog veiksmai, iš kurių kilo prašoma atlyginti žala, atsakovo buvo atlikti veikiant vidaus administravimo srityje, taigi aptariamam atveju valstybės tarnautojo (atsakovo) materialinė atsakomybė ribojama šešių jo vidutinių darbo užmokesčių dydžiu.

Pasisakydamas dėl valstybės tarnautojo veikos neteisėtumo ir kaltės, apeliacinės instancijos teismas pažymėjo, jog atitinkamos pareigos, reikalavimai ir veiklos principai, kurių turi laikytis valstybės tarnautojai, įgyvendindami savo funkcijas, teisės aktuose gali būti apibrėžti skirtingai. Tais atvejais, kai atitinkamos teisės aktų nuostatos įtvirtina aiškia ir konkrečia, vienareikšmiškai suprantamą elgesio taisyklę (pareigą atitinkamoje situacijoje elgtis vienu ar kitu konkrečiu būdu ir pan.), valstybės tarnautojui pažeidus tokią nuostatą, konstatuotas jo veikos neteisėtumas savo ruožtu galėtų suponuoti ir išvadą apie jo kaltę (valstybės tarnautojas, žinodamas, kokio elgesio varianto iš jo reikalauja atitinkama teisės norma, savo veika sąmoningai arba būdamas nepakankamai rūpestingas bei atidus ją pažeidžia). Tačiau kitaip vertintinos situacijos, kai valstybės tarnautojų, taip pat ir įstaigų vadovų funkcijos atliekamos srityse, kuriose sprendimai priimami atitinkamai institucijai (įstaigai) naudojantis diskrecijos teise – tam tikro laipsnio laisve pasirinkti, kaip įgyvendinti įstatymuose įtvirtintas pareigas, taip užtikrinant galimybę viešojo administravimo subjektui savo kompetencijos srityje veiksmingiausiu būdu siekti viešojo intereso tikslų, taip pat srityse, kuriose sprendžiami sudėtingi, kompleksiniai, *inter alia* vertinamojo pobūdžio klausimai, vadovaujantis ir taikant teisės aktų nuostatas, įtvirtinančias bendro, abstraktaus pobūdžio reikalavimus, taip pat nuostatas, kurios nėra vienareikšmiškai aiškios ir pan. Tokiais atvejais itin reikšmingas yra įvertinimas, ar valstybės tarnautojo, kurio atitinkama veika pripažinta neteisėta, kaltės laipsnis yra

pakankamas jo materialinei atsakomybei kilti, taigi vertinti, ar jis elgėsi pakankamai apdairiai, rūpestingai ir atidžiai.

Atsižvelgusi į šioje byloje nustatytas aplinkybes, LVAT teisėjų kolegija sprendė, kad atsakovo įsakymas, iš kurio buvo kildinama Tarnybos patirta žala, buvo priimtas sprendžiant kompleksinį, vertinamojo pobūdžio klausimą, kurio sprendimui buvo reikšmingas visumos aplinkybių, nesuaponavusių vienareikšmiškai aiškaus elgesio konkrečioje situacijoje varianto, įvertinimas. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2011 m. lapkričio 21 d. sprendimu administracinėje byloje Nr. A⁴³⁸-3720/2011 minėtas įsakymas buvo panaikintas konstatavus, jog buvo netinkamai įvertinta atleisto valstybės tarnautojo pirmumo teisė užimti atitinkamą pareigybę, į kurią pretendavo ir kita Tarnybos valstybės tarnautoja (konstatuota, jog jo kvalifikacija buvo aukštesnė už kitos valstybės tarnautojo išsilavinimo prasme), tačiau apžvelgiamą bylą nagrinėjusiai LVAT teisėjų kolegijai šio teismo sprendimo motyvai nesudarė pagrindo daryti išvadą, jog atleidžiant minėtą valstybės tarnautoją, buvo padarytas akivaizdus teisės normose įtvirtintų reikalavimų pažeidimas. Taigi byloje nebuvo nustatytas pakankamas atsakovo kaltės laipsnis jo materialinei atsakomybei kilti.

Nurodytų argumentų pagrindu pirmosios instancijos teismo sprendimas paliktas nepakeistas.

2015 m. vasario 17 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis administracinėje byloje Nr. A-38-662/2015
Procesinio sprendimo kategorija 16.8

[Prieiga internete](#)

17. Bylos dėl norminių administracinių aktų teisėtumo

17.2. Teritorinių ar savivaldybių administravimo subjektu

Dėl norminio administracinio akto teisėtumo tyrimo nutraukimo, pasikeitus teisiniam reguliavimui

Pareiškėjas Vyriausybės atstovas teisme iš esmės ginčijo Vilniaus miesto savivaldybės tarybos sprendimu patvirtintos Vilniaus miesto savivaldybės teritorijos suskirstymo į zonas pagal nustatytus automobilių stovėjimo vietų skaičiaus koeficientus schemos, Kompensavimo už neįrengtas automobilių stovėjimo vietas tvarkos aprašo ir pavyzdinės sutarties atitinkamas nuostatas.

Apeliacine tvarka bylą nagrinėjusi LVAT teisėjų kolegija nustatė, kad ginčo teisės akto neteisėtumas pareiškėjo siejamas, be kita ko, su Statybos įstatymo 8 straipsnio 2 dalyje numatytos nuorodos, kad atsakovas, kaip viešojo administravimo subjektas, privalo laikytis statybos techninio dokumento – STR 2.06.01:1999 – pažeidimu.

Byloje pažymėta, kad STR 2.06.01:1999 taip pat yra norminis teisės aktas, skirtas reglamentuoti teisinius santykius, kuriuos reglamentuoti (atsakovo teigimu, pagal jo kompetenciją) skirtas ir ginčo teisės aktas. Todėl, LVAT teisėjų kolegijos nuomone, apžvelgiamoje byloje keliamas klausimas dėl kompetencijos, reglamentuojant teisinius santykius dėl automobilių aptarnavimo infrastruktūros nustatymo, pasiskirstymo tarp atsakovo (savivaldybės atstovaujamosios institucijos) ir Aplinkos ministerijos (Vyriausybės įgaliotos institucijos). Byloje nustatyta, kad Aplinkos ministro 2014 m. birželio 17 d. įsakymu STR 2.06.01:1999 pripažintas netekusiu galios nuo 2015 m. sausio 1 d. Tai, teismo manymu, reiškia, kad klausimas dėl atsakovo ir Aplinkos ministerijos kompetencijų pasiskirstymo nuo 2015 m. sausio 1 d. prarado savo aktualumą. Taigi norminio administracinio akto ištyrimo teisme instituto taikymas nagrinėtoje situacijoje (pasikeitus aptartų teisiųjų santykių reglamentavimui) neteko prasmės.

Abstraktaus prašymo ištirti norminio administracinio akto teisėtumą tikslas – ne tik (ne tiek) norminių teisės aktų leidėjų veiklos teisėtumo įvertinimas, bet ir tam tikrų teisiųjų santykių neteisėto reglamentavimo ateityje pašalinimas.

LVAT teisėjų kolegijos nutartimi dėl nurodytų priešasčių administracinė byla nutraukta ABTĮ 101 straipsnio 1 punkto pagrindu.

2015 m. vasario 10 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-144-143/2015
Procesinio sprendimo kategorija 17.2; 70.1

[Prieiga internete](#)

18. Bylos dėl Vyriausiosios rinkimų komisijos sprendimų ar neveikimo

18.1. Prezidento, Seimo, savivaldybių tarybų rinkimai

Dėl rinkimų komiteto kandidatų registracijos panaikinimo

Panevėžio rajono savivaldybės rinkimų komisija Nr. 33 2015 m. sausio 26 d. sprendimu nutarė išbraukti iš V. G. visuomeninio rinkimų komiteto „Drauge“ kandidatų sąrašo R. M. ir panaikinti viso V. G. visuomeninio rinkimų komiteto „Drauge“ sąrašo kandidatų registravimą. Toks sprendimas buvo priimtas dėl to, kad kandidatė savo anketoje nenurodė, jog eina pareigas, nesuderinamas su savivaldybės tarybos nario pareigomis. Vyriausioji rinkimų komisija 2015 m. sausio 30 d. sprendimu Nr. Sp-52 nusprendė panaikinti V. G. visuomeninio rinkimų komiteto „Drauge“ keliamos kandidatės R. M. registraciją bei minėto rinkimų komiteto kandidatų sąrašo registravimą.

Byloje nustatyta, kad pareiškėja pagal darbo sutartį dirba savivaldybės administracijos socialine darbuotoja darbu su socialinės rizikos šeimomis. Tai reiškė, jog V. G. visuomeninio rinkimų komiteto „Drauge“ kandidatų sąrašė buvo įrašyta pareiškėja R. M., kuri eina pareigas, nesuderinamas su savivaldybės tarybos nario pareigomis. Atsižvelgus į tai, rinkimų komisijai turėjo būti pateiktas ir dokumentas, patvirtinantis, kad yra sumokėtas rinkimų užstatas, arba Vyriausiosios rinkimų komisijos pažyma, kad šis užstatas yra sumokėtas. Nagrinėjamu atveju tokie dokumentai apie užstato sumokėjimą nebuvo pateikti. Šios aplinkybės, teisėjų kolegijos vertinimu, buvo pagrindas Vyriausiajai rinkimų komisijai, vadovaujantis Savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo 37 straipsnio 6 dalies nuostatomis, panaikinti V. G. visuomeninio rinkimų komiteto „Drauge“ keliamos kandidatės R. M. registraciją.

Šiame kontekste teisėjų kolegija taip pat pažymėjo, kad remiantis Savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo nuostatomis papildyti kandidatų sąrašą galima tik įstatyme nustatytais terminais. Savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo 42 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad partijos, rinkimų komitetai iki pareiškinių dokumentų įteikimo termino, nustatyto šio įstatymo 36 straipsnio 1 dalyje, pabaigos papildomai gali teikti naujus pareiškinius dokumentus ir papildyti sąrašą ne daugiau kaip dviem kandidatais atitinkamai keičiant kandidatų eilę kandidatų sąrašė. Savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo 36 straipsnio 1 dalis nustato, kad iki rinkimų likus 85 dienoms, prasideda kandidatų pareiškinių dokumentų įteikimo laikas. Šis laikas baigiasi 17 valandą iki rinkimų likus 45 dienoms. Teisėjų kolegija darė išvadą, kad Savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo 36 straipsnio 1 dalyje nustatytas pareiškinių dokumentų pateikimo terminas yra naikinamasis. Tai reiškia, kad pasibaigus šiam terminui išnyksta teisė pateikti pareiškinius dokumentus ir šio termino negali atnaujinti nei rinkimų komisija, nei teismas.

Vertindama, ar teisėtai ir pagrįstai panaikinta kandidatų sąrašo registracija, teisėjų kolegija nesutiko su atsakovo pozicija, jog toks sprendimas gali būti grindžiamas Savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo 34 straipsnio 4 dalies nuostatomis, t. y. ta aplinkybe, jog komiteto keliamų kandidatų sąrašė, išbraukus R. M., liko mažiau negu pusė Panevėžio rajono savivaldybėje renkamų savivaldybės tarybos narių. Savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo 34 straipsnio 4 dalis nustato, kad partija, rinkimų komitetas kandidatus kelia pateikdami bendrą kandidatų į savivaldybės tarybos narius sąrašą, kuriame kandidatai surašyti pagal partijos nustatytą eilę. Iš viso partijos teikiamame kandidatų sąrašė kandidatų negali būti mažiau negu pusė ir du kartus daugiau negu iš viso renkama tos savivaldybės tarybos narių. Teisėjų kolegijos vertinimu, Savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo 34 straipsnio 4 dalyje yra aiškiai suformuluota nuostata, jog reikalavimas dėl minimalaus ir maksimalaus kandidatų skaičiaus yra taikomas tik partijai teikiamiems kandidatų sąrašams, todėl ši teisės norma negali būti taikoma rinkimų komitetų teikiamiems kandidatų sąrašams.

Teisėjų kolegija, išanalizavusi ginčui aktualų teisinį reguliavimą, konstatavo, kad Savivaldybių tarybų rinkimų įstatyme nėra tiesiogiai įtvirtintų nuostatų, kuriomis vadovaujantis būtų galima panaikinti V. G. visuomeninio rinkimų komiteto „Drauge“ teikiamų kandidatų viso sąrašo registravimą. Plečiamasis Savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo atskirų nuostatų aiškinimas ribojant asmenų, įtrauktų į rinkimų komiteto kandidatų sąrašą, pasyviają rinkimų teisę prieštarautų įstatymo viršenybės principui.

Atsakovo sprendimo dalis dėl V. G. visuomeninio rinkimų komiteto „Drauge“ kandidatų registracijos panaikinimo.

2015 m. vasario 11 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. R-12-442/2015

Procesinio sprendimo kategorija 18.1

[Prieiga internete](#)

Dėl reikalavimo nurodyti, jog kandidatas įsiteisėjusiu teismo sprendimu buvo pripažintas kaltu dėl sunkaus ar labai sunkaus nusikaltimo padarymo

Byloje ginčas kilo dėl Lietuvos Respublikos vyriausiosios rinkimų komisijos 2015 m. sausio 30 d. sprendimo Nr. Sp-50 „Dėl kandidatų, nenurodžiusių, kad teismo įsiteisėjusiu nuosprendžiu (sprendimu) buvo pripažinti kaltais dėl nusikalstamos veikos, registravimo panaikinimo“ dalies, kuria panaikintas Lietuvos Respublikos liberalų sąjūdžio kandidato E. M. registravimas kandidatu į Tauragės rajono savivaldybės tarybą, teisėtumo ir pagrįstumo. VRK išbraukė kandidatą iš sąrašų, motyvuodama, kad jis nenurodė, jog įsiteisėjusiu teismo nuosprendžiu buvo pripažintas kaltu dėl nusikalstamos veikos. E. M. dalyvavo VRK posėdyje ir patvirtino, kad 1983 m. vasario 11 d. Šiaulių miesto teismas jį nuteisė pagal Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos baudžiamojo kodekso (toliau – ir LTSR BK) 225 straipsnio 2 dalį už visuomenės atstovo įžeidimą necenzūriniais žodžiais. Pareiškėjų teigimu, kandidatas E. M. savo teistumą, įgytą iki Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo, turėjo nurodyti tik tokiu atveju, jei nusikaltimas būtų laikomas sunkiu arba labai sunkiu. Anot pareiškėjų, LTSR BK nusikalstamų veikų neskirstė į sunkias ir labai sunkias.

Teisėjų kolegija priminė, kad Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas savo praktikoje yra ne kartą pažymėjęs, kad Rinkimų įstatymas nedraudžia kandidatuoti asmenims, patekusiems į baudžiamojo įstatymo taikymo sritį, neatsižvelgiant į tai, ar teistumas išnykęs, ar nusikalstama veika vėliau buvo dekriminalizuota, tačiau, siekiant pasinaudoti pasyviaja rinkimų teise, nustato jiems papildomą sąlygą – įpareigojimą pavišinti tokio pobūdžio informaciją (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2007 m. vasario 22 d. nutartį administracinėje byloje Nr. R⁴⁰³-24/2007, 2011 m. vasario 17 d. nutartį administracinėje byloje Nr. R⁴⁴²-14/2011, 2011 m. vasario 19 d. nutartį administracinėje byloje Nr. R⁶⁶²-13/2011, 2011 m. vasario 25 d. nutartį administracinėje byloje Nr. R⁴⁴²-22/2011, kt.). Taigi, teikdami pareiškinius dokumentus, kandidatai privalo būti itin atidūs, sąžiningi bei prisiimti visą atsakomybę, susijusią su reikalaujamų asmens duomenų neatskleidimu.

Teisėjų kolegija visų pirma konstatavo, kad nepagrįsti pareiškėjo skundo argumentai, jog LTSR BK nebuvo nusikaltimų skirstymo pagal sunkumą. Pagal LTSR BK nuostatas nusikaltimai buvo skirstomi į sunkius ir nesunkius, nes 81 straipsnyje buvo įvardyti sunkūs nusikaltimai. Minėto 81 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta, kad sunkiais nusikaltimais laikomos šio straipsnio antroje dalyje išvardytos tyčinės veikos, sukeliančios padidintą pavojų visuomenei, o šio straipsnio 2 dalyje kartu su kitais sunkiais nusikaltimais įvardytas ir piktybinis arba itin piktybinis chuliganizmas (225 straipsnio 2 ir 3 dalys). Piktybinio chuliganizmo pagal LTSR BK 225 straipsnio 2 dalį priskyrimas sunkiems nusikaltimams išliko iki 1990 m. kovo 11 d. Teisėjų kolegija konstatavo, kad pareiškėjo nurodoma aplinkybė, jog LTSR BK neskirstė atskirai nusikaltimų į sunkius ir labai sunkius, nesudaro nei faktinio, nei teisinio pagrindo šioje byloje daryti išvadą, kad kandidatas neprivalėjo anketoje nurodyti apie nuteisimą pagal LTSR BK 225 straipsnio 2 dalį.

Teisėjų kolegija atmetė ir pareiškėjo skundo argumentus, kad veikos vertinimą reikia atlikti pagal šiuo metu galiojantį BK. Pagal Rinkimų įstatymo 36 straipsnio 12 dalį kandidato į savivaldybės tarybos narius anketoje kandidatas turi nurodyti, jeigu jis įsiteisėjusiu Lietuvos Respublikos ar užsienio valstybės teismo sprendimu bet kada buvo pripažintas kaltu dėl sunkaus ar labai sunkaus nusikaltimo padarymo. Rinkimų įstatymo 36 straipsnio 12 dalies nuostatos įpareigoja kandidatą į savivaldybės tarybos narius anketoje nurodyti teistumą už skirtingo pobūdžio nusikaltimus, priklausomai nuo laikotarpio, kada asmuo buvo pripažintas kaltu, t. y. minėtos nuostatos apima teisinį reguliavimą, aktualų dviem skirtingiems laikotarpiais. Įpareigojimas, kandidatuojuojant į savivaldybės tarybos narius, nurodyti informaciją apie teistumą už sunkius ir labai sunkius nusikaltimus (kai asmuo įsiteisėjusiu Lietuvos Respublikos ar užsienio valstybės teismo sprendimu pripažintam kaltu dėl sunkaus ar labai sunkaus nusikaltimo padarymo, nepaisant to, ar teistumas išnykęs, ar panaikintas) asmeniui kyla tada, kai asmuo buvo pripažintas kaltu už sunkius ar labai sunkius nusikaltimus iki 1990 m. kovo 11 d. Jei asmuo įgijo teistumą po 1990 m. kovo 11 d. (Lietuvos Respublikos ar užsienio valstybės teismo įsiteisėjusiu nuosprendžiu (sprendimu) jį pripažinus kaltu dėl nusikalstamos veikos), jis tokią informaciją turi nurodyti, nepaisant to, už kokią nusikalstamą veiką buvo įgytas teistumas.

Šiomis aplinkybėmis konstatuota, kad atsakovas pagrįstai panaikino E. M. įregistravimą politinės partijos Lietuvos Respublikos liberalų sąjūdžio kandidatų sąrašė, tuo užkirsdamas jam kelią varžytis dėl vietos savivaldybės taryboje.

2015 m. vasario 5 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. R-11-520/2015
Procesinio sprendimo kategorija 18.1

[Prieiga internete](#)

Taip pat žr. 2015 m. vasario 5 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. R-9-556/2015

[Prieiga internete](#)

Dėl renginių organizavimo pripažinimo dovana (nemokama paslauga) Lietuvos Respublikos savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo prasme

Byloje ginčas kilo dėl Lietuvos Respublikos vyriausiosios rinkimų komisijos 2015 m. sausio 30 d. sprendimo Nr. Sp-51 „Dėl A. R. skundo „Dėl neteisėtos ir nepagrįstos 2015 m. sausio 20 d. Kauno miesto savivaldybės rinkimų komisijos Nr. 15 sudarytos tyrimo grupės išvados“ teisėtumo ir pagrįstumo. Ginčijamu sprendimu atsakovas pripažino, kad pareiškėja pažeidė Lietuvos Respublikos savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo 6 straipsnio 1 dalyje įtvirtintą draudimą papirkti rinkėjus ar rinkimų teisę turinčius asmenis.

Lietuvos Respublikos savivaldybių tarybų rinkimų įstatymo (toliau – ir Įstatymas) 6 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad prasidėjus rinkimų politinei kampanijai, tai yra nuo rinkimų datos paskelbimo iki šio įstatymo nustatyto rinkimų agitacijos kampanijos laikotarpio pabaigos, taip pat rinkimų dieną draudžiama tiesiogiai ar netiesiogiai pirkti rinkėjų balsus, dovanomis, paslaugomis ar kitokiu atlyginimu skatinti rinkėją ar rinkimų teisę turintį asmenį dalyvauti arba nedalyvauti rinkimuose ir (arba) balsuoti už arba prieš vieną ar kitą numatomą kelti kandidatą ar numatantį išsikelti kandidatą į savivaldybės tarybos narius – merus asmenį, kandidatą arba kandidatų sąrašą, taip pat žadėti už balsavimą atsilyginti rinkėjams po rinkimų turint tikslą paveikti rinkėjų valią dėl konkrečių politinių partijų ar kandidatų arba numatomų kelti kandidatais asmenų ir taip trukdyti piliečiams įgyvendinti rinkimų teisę.

Įvertinusi Įstatymo 6 straipsnio 1 dalies turinį, teisėjų kolegija pažymėjo, kad jame įtvirtinti du pakankamai savarankiški draudimai: pirma, draudimas nuo rinkimų datos paskelbimo iki šio įstatymo nustatyto rinkimų agitacijos kampanijos laikotarpio pabaigos, taip pat rinkimų dieną tiesiogiai ar netiesiogiai pirkti rinkėjų balsus; antra, draudimas nuo rinkimų datos paskelbimo iki šio įstatymo nustatyto rinkimų agitacijos kampanijos laikotarpio pabaigos, taip pat rinkimų dieną dovanomis, paslaugomis ar kitokiu atlyginimu skatinti rinkėją ar rinkimų teisę turintį asmenį dalyvauti arba nedalyvauti rinkimuose ir (arba) balsuoti už arba prieš vieną ar kitą numatomą kelti kandidatą ar numatantį išsikelti kandidatą į savivaldybės tarybos narius – merus asmenį, kandidatą arba kandidatų sąrašą, taip pat žadėti už balsavimą atsilyginti rinkėjams po rinkimų turint tikslą paveikti rinkėjų valią dėl konkrečių politinių partijų ar kandidatų arba numatomų kelti kandidatais asmenų ir taip trukdyti piliečiams įgyvendinti rinkimų teisę.

Atsižvelgusi į tai, kad minėti draudimai nustatyti konkrečiam laikotarpiui, t. y. nuo rinkimų datos paskelbimo iki rinkimų agitacijos laikotarpio pabaigos, teisėjų kolegija darė išvadą, kad šiomis nuostatomis siekiama užtikrinti rinkėjų teisę laisva valia susiformuoti nuomonę apie kandidatus atsižvelgiant į jų savybes, garantuoti sąžiningą konkurenciją tarp kandidatų, šios normos taip pat sietinos su poreikiu užtikrinti veiksmingą agitacijos kontrolę, turint galvoje, kad rinkimų agitacija (Įstatymo septintasis skirsnis) pakankamai išsamiai reglamentuojama Įstatymu.

Byloje nustatyta, kad pareiškėjos A. R. labdaros ir paramos fondas jau prasidėjus rinkimų kampanijai organizavo nemokamus šokių vakarus, kurių metu, be kita ko, koncertavo žinomi atlikėjai. Žiniasklaidoje, įskaitant ir partijos Tvarka ir teisingumas tinklapyje minėti šokių vakarai pateikti kaip pareiškėjos vardo fondo dovana žmonėms. Šie renginiai buvo nemokami, restorano „Legenda“ atstovai paaiškino, jog renginio organizatorius – A. R. labdaros ir paramos fondas. Įvertinusi šias faktines aplinkybes, teisėjų kolegija darė išvadą, kad tokių renginių organizavimas laikytinas dovana (nemokama paslauga) Įstatymo 6 straipsnio 1 dalies prasme. Šie renginiai taip pat sietini su pareiškėja, kadangi nebuvo ginčo dėl faktinės aplinkybės, kad juos organizavo jos vardo labdaros ir paramos fondas. Kiek tai susiję su klausimu, ar minėtų nemokamų renginių organizavimas gali būti siejamas su pareiškėjos politine veikla, konkrečiai, jos kandidatavimu į Kauno miesto savivaldybės tarybą, teisėjų kolegija pažymėjo, kad minėti renginiai organizuoti būtent politinės kampanijos laikotarpiu Kauno mieste. Informacija apie renginius buvo pateikta ir partijos Tvarka ir teisingumas, kurios nare yra pareiškėja, tinklapyje. Žiniasklaidoje esančiuose straipsniuose apie minėtus renginius pareiškėja pristatyta kaip Kauno miesto savivaldybės tarybos frakcijos „Tvarka ir teisingumas“ seniūnė.

Įvertinusi minėtas faktines aplinkybes, teisėjų kolegija darė išvadą, kad VRK pagrįstai konstatavo, jog byloje vertinamu atveju pareiškėja pažeidė Įstatymo 6 straipsnio 1 dalį, t. y. jos vardo paramos ir labdaros fondo organizuoti nemokami šokių vakarai laikytini dovanomis, kuriomis rinkimų teisę turintys asmenys buvo skatinami rinkimuose balsuoti už pareiškėją.

2015 m. vasario 9 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. R-7-858/2015

Procesinio sprendimo kategorija 18.1

[Prieiga internete](#)

20. Bylos dėl Valstybinės tabako ir alkoholio kontrolės tarnybos sprendimų

Dėl atsakomybę už Tabako kontrolės įstatymo pažeidimą lengvinančios aplinkybės – savo noru užkirto kelio žalingiems pažeidimo padariniams

Apžvelgiamoje byloje pareiškėjas ginčijo atsakovo nutarimą, kuriuo jam pritaikyta ekonominė sankcija už Lietuvos Respublikos tabako kontrolės įstatymo (toliau – Įstatymas) pažeidimus. Pareiškėjas nesutiko su paskirtos baudos dydžiu, nurodydamas, kad turėjo būti taikomos atsakomybę lengvinančios aplinkybės.

Įstatymo 26 straipsnio 15 dalyje nurodyta viena iš atsakomybę lengvinančių aplinkybių – juridiniai asmenys, užsienio juridinių asmenų filialai ar ūkininkai, padarę pažeidimą, savo noru užkirto kelį žalingiems pažeidimo padariniams.

LVAT sutiko su pirmosios instancijos teismo išvada, jog nagrinėtu atveju nebuvo pagrindo pripažinti pareiškėjo nurodytas aplinkybes atsakomybę lengvinančiomis. Pareiškėjo nurodyti veiksmai, kuriais jis siekė užtikrinti Įstatymo nuostatų laikymąsi – Įmonės darbuotojai pasirašytinai supažindinti su Įstatymo draudimais, su darbuotojais sudarytos materialinės atsakomybės sutartys, kiekvieną mėnesį vyksta susirinkimai darbo vietose, aiškinamos alkoholio ir tabako prekybos taisyklės, patalpose matomose vietose yra nustatyto dydžio ir turinio įspėjamieji užrašai, kad tabako gaminiai asmenims iki 18 metų neparduodami, papildomai prie kasos įrengti įspėjamieji stendai raudoname fone pardavėjams apie taikytinas baudas už tabako gaminių pardavimą asmenims iki 18 metų, pareiškėjo darbuotojui už įvykdytą drausminį pažeidimą 2013 m. rugpjūčio 20 d. paskirta drausminė nuobauda – negali būti vertinami kaip užkertantys kelį žalingiems padariniams atsirasti. Tokie veiksmai laikomi prevenciniais. Aplinkybės, kad ūkio subjektai skelbiasi, jog neparduoda tabako gaminių nepilnamečiams, vertintinos, kaip užtikrinančios ūkio subjektų pareigą laikytis Lietuvos Respublikoje galiojančių teisės aktų reikalavimų ir veiksmingomis bei efektyviomis priemonėmis tą įgyvendinti. Tai yra socialiai atsakingo kiekvieno ūkio subjekto veiksmai, kuriais siekiama užkirsti kelį pažeidimo atsiradimui.

Apeliacinės instancijos teismas paliko pirmosios instancijos teismo sprendimą, kuriuo pareiškėjo skundas atmestas, nepakeistą.

2015 m. vasario 17 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-86-261/2015

Procesinio sprendimo kategorija 20

[Prieiga internete](#)

21. Bylos dėl bausmių vykdymo ir kardomojo suėmimo institucijų, įstaigų ir pareigūnų veiksmų ir sprendimų viešojo ar vidaus administravimo srityje

Dėl teisės normų, reglamentuojančių darbo teisinius santykius, netaikymo nuteistųjų, kuriems paskirta laisvės atėmimo bausmė, darbui pataisos įstaigose

Dėl kriterijų, sprendžiant darbo pataisos įstaigoje nuteistiesiems skyrimo klausimus

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl turtinės ir neturtinės žalos atlyginimo. Šios žalos atsiradimą pareiškėjas kildino iš neteisėtų atsakovo Valstybės įmonės prie Alytaus pataisos namų veiksmų, kurie, jo teigimu, pasireiškė tuo, kad pareiškėjui atliekant laisvės atėmimo bausmę ir dirbant pas atsakovą dażytoju, pareiškėjas buvo neteisėtai atleistas iš darbo ir iki laisvės atėmimo bausmės pabaigos negavo darbo užmokesčio.

Teisėjų kolegija pažymėjo, jog Bausmių vykdymo kodeksas (toliau – ir BVK) yra ta teisės norma, turinti įstatymo galią, kuri ir reguliuoja asmenų, nuteistų laisvės atėmimo bausmė, darbo, kurį nuteistieji dirba pataisos įstaigose, atlikdami šią bausmę, sąlygas bei tvarką. Šis teisinis reguliavimas reiškia, kad tokių asmenų darbas nėra prilyginamas darbui, kurį asmenys dirba kitais pagrindais – pagal darbo sutartį, valstybės tarnyboje, užsiimdami verslu ir pan. Pagal BVK darbas yra viena iš nuteistųjų, kuriems paskirta laisvės atėmimo bausmė, pataisos priemonių (111 str.). BVK 125 straipsnis įtvirtina, kad kiekvienas laisvės atėmimo bausmę atliekantis nuteistasis privalo dirbti, jeigu jam darbą siūlo pataisos įstaigos administracija. Pataisos įstaigos administracija privalo užtikrinti, kad nuteistieji būtų įtraukiami į darbą atsižvelgiant į jų darbingumą ir, kiek galima, į turimą specialybę (1 d.); nuteistiesiems darbą parenka pataisos įstaigos administracija, atsižvelgdama į laisvas pareigas ir darbo vietas (3 d.); pataisos įstaigų ir valstybės įmonių prie pataisos įstaigų gamybinė ūkinė veikla privalo tarnauti tik pagrindiniam tikslui – išmokyti nuteistąjį gyvenimo tikslų siekti teisėtai būdais ir priemonėmis (8 d.). Iš šio teisinio reguliavimo matyti, kad įstatymu leidėjas nuteistajam nustatė imperatyvią pareigą dirbti (galimybė reikalauti tam tikro aktyvaus elgesio iš kito asmens), o pataisos įstaigos administracijai numatė teisę siūlyti darbą (galimybę turinčiam teisei asmeniui pasirinkti tam tikrą elgesio variantą).

Administracinių teismų praktikoje aiškinant minėtas teisės normas taip pat yra konstatuota, kad pataisos įstaigų administracijai teisės aktai nenustato imperatyvios pareigos įtraukti visus nuteistuosius į darbo sąrašus, nėra nustatytos sąlygos ar kriterijai, kuriems esant, nuteistiesiems būtų garantuojamas darbas ar jie būtų šalinami iš dirbančių sąrašų. Todėl įstaigos administracija, įgyvendindama jai suteiktą diskrecijos teisę, sprendimą išbraukti iš dirbančių sąrašo, atitinkamo asmens atžvilgiu, gali priimti atsižvelgdama į konkrečios situacijos aplinkybes – esamas laisvas pareigas ir darbo vietas, aprūpinimo darbu tikslus, asmens padarytus vidaus tvarkos taisyklių pažeidimus ir kt.

Byloje nustatyta, kad Alytaus pataisos namų direktorius 2012 m. gegužės 18 d. įsakymu nusprendė pareiškėją pervesti iš 6 būrio 64 brigados į 7 būrio 70 nedirbančiųjų brigadą, t. y. nebeskirti jam dażytojo darbo, kurį jis nuo 2010 m. liepos 19 d. dirbo Valstybės įmonės prie Alytaus pataisos namų baldų gamybos bare. Šis sprendimas pareiškėjui nebeskirti darbo iš esmės yra grindžiamas darbo vietų skaičiaus sumažėjimu (keturiomis) dėl atitinkamai sumažėjusių metalo apdirbimo gamybos apimčių. Minėtu sprendimu nebeskirti darbo, be pareiškėjo, buvo nuspręsta dar trims asmenims, tuo metu dirbusiems kartu su pareiškėju. Teisėjų kolegija darė išvadą, kad byloje yra įrodyta, jog darbo pareiškėjui nebeskyrimą lėmė objektyvaus pobūdžio aplinkybė – darbo apimčių sumažėjimas. Tokio pobūdžio aplinkybės, kaip darbo vietų (darbo apimčių) nebuvimas ar jų sumažėjimas, sudaro pakankamą teisinį pagrindą atsakovui nesuteikti darbo pataisos įstaigoje nuteistajam, o tais atvejais, kai jis buvo suteiktas, jo toliau nuteistajam neteikti.

Pareiškėjas savo nesutikimą su sprendimu nebeskirti jam darbo iš esmės grindė tuo, jog jis tokiu būdu buvo diskriminuojamas, nes dirbti dażytoju buvo paliktas kitas nuteistasis – R. K., teigiant, kad pareiškėjo darbo kokybė yra žemesnė nei R. K. Teisėjų kolegija priminė, jog nuteistųjų, kuriems paskirta laisvės atėmimo bausmė, darbas pataisos įstaigose nėra viena iš socialinių garantijų, kuri taikoma darbo teisinių santykių srityje, o yra viena iš pataisos priemonių, kuri taikoma nuteistiesiems, siekiant juos paruošti gyventi laisvėje ir pan., t. y. darbo, kaip priemonės, skirtos paruošti nuteistuosius gyventi laisvėje, paskirtis yra kitokia nei darbo teisinių santykių atveju, todėl ir negali būti vertinama per teisės normų, reglamentuojančių darbo teisinius santykius, prizmę. Toks šios priemonės pobūdis reiškia, kad aukštesnė ar žemesnė vieno nuteistojo, lyginant su kitu nuteistuoju, darbo kvalifikacija gali būti reikšminga, sprendžiant darbo pataisos įstaigoje nuteistiesiems skyrimo ar nebeskyrimo klausimus, kai tarp nuteistųjų atsiranda konkurencija į vieną darbo vietą, tačiau nėra lemianti. Tokiais atvejais pataisos įstaigos administracija turi diskreciją atsižvelgti ir į kitus kriterijus, kurie gali būti siejami su nuteistojo elgesiu pataisos įstaigoje, vykdant tiek bendrąsias, tiek specialiąsias nuteistojo pareigas (BVK 12 str.), poreikiu taikyti nuteistajam kitas pataisos priemones, numatytas BVK 111 straipsnyje ir pan. Teisėjų kolegija konstatavo, jog byloje esantys duomenys apie pareiškėjo elgesį bei požiūrį į darbą sudarė pakankamą pagrindą pataisos įstaigų administracijai nutraukti tolesnį šios pataisos priemonės taikymą pareiškėjui.

LVAT nusprendė, kad pareiškėjas neįrodė savo teiginių pagrįstumo, jog atsakovas, nuo 2012 m. gegužės 18 d. nebeskirdamas pareiškėjui darbo pataisos įstaigoje, pažeidė jo teises.

2015 m. vasario 18 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-138-438/2015

Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.1; 15.2.3.2; 21

[Prieiga internete](#)

25. Bylos dėl asmens duomenų teisinės apsaugos

Dėl gyventojų įsiskolinimų bendrijai paskelbimo daugiabučio skelbimų lentoje

Administracinėje byloje ginčas kilo dėl Valstybinės duomenų apsaugos inspekcijos (toliau – VDAI) sprendimo dalies, kuria atmesta pareiškėjų skundo dalis dėl jų asmens duomenų paskelbimo namo skelbimų lentoje, bei atsakovo pareigos šioje dalyje tyrimą atlikti iš naujo. Pirmosios instancijos teismas, išnagrinėjęs administracinę bylą, pareiškėjų skundą tenkino ir panaikino VDAI sprendimo dalį, kuria atmesta skundo dalis dėl asmens duomenų paskelbimo namo skelbimų lentoje, bei įpareigojo VDAI tyrimą dėl skundo šioje dalyje atlikti iš naujo. VDAI pateikė apeliacinį skundą.

Atsakovas argumentavo, kad pareiškėjų skundą dalyje dėl jų asmens duomenų paskelbimo namo skelbimų lentoje atmetė, nes nenustatė, jog pareiškėjų skunde nurodyti asmenys būtų atlikę skundžiamus veiksmus, t. y. būtų paskelbę jų asmens duomenis skelbimo lentoje, todėl Asmens duomenų teisinės apsaugos įstatymo (toliau – ADTAĮ) pažeidimai nebuvo nustatyti. Vertindama šį argumentą, LVAT teisėjų kolegija nurodė, jog ADTAĮ 41 straipsnis numato, jog VDAI turi teisę, be kita ko, iš anksto raštu įspėjusi, o atliekant asmens duomenų tvarkymo teisėtumo patikrinimą pagal skundą – be išankstinio įspėjimo, įeiti į tikrinamo asmens patalpas (tarp jų ir nuomojamas ar naudojamas kitu pagrindu) arba teritoriją, kur yra dokumentai, įranga, susiję su asmens duomenų tvarkymu; asmens duomenų tvarkymo teisėtumo patikrinimo metu rinkdama įrodymus, ši institucija turi teisę naudoti fotografavimo, filmavimo ir garso įrašymo įrangą. Atsakovas privalo pasinaudoti visomis įstatymo jam suteiktomis teisėmis tam, kad skundą padavęs asmuo gautų objektyvų ir visapusišką nurodytų aplinkybių įvertinimą jį dominančiu aspektu. LVAT teisėjų kolegija, atsižvelgusi į nurodytą teisinį reguliavimą, nagrinėtoje administracinėje byloje pateiktus įrodymus, sutiko, kad nagrinėtu atveju nebuvo pakankamo pagrindo teigti, jog tyrimas dėl pareiškėjų skundo buvo atliktas iš esmės išnaudojus visas atsakovui suteiktas teises, įvertinus visus galimo padaryto pažeidimo aspektus.

Apeliacinės instancijos teismas pabrėžė, kad net ir vertinant, jog skelbiant nurodytus duomenis apie atitinkamą butų įsiskolinimus, galbūt buvo siekiama užkirsti kelią paslaugų bendrijai nutraukimui dėl susidariusių įsiskolinimų bei iš to kylančios žalos atsiradimui, nesutiktina su tuo, kad asmens duomenų tvarkymas ir jų paviešinimas nurodytu būdu buvo proporcingas ir tinkamas siekiant nurodyto tikslo. Manytina, jog šie faktai galėjo būti skelbiami asmens duomenų subjektų teises mažiau ribojančiais būdais, metodais. ADTAĮ 30 straipsnio 7 dalis numato, kad duomenų subjektams (fiziniams asmenims) siunčiami ar pateikiami spausdintiniai rašytiniai informacinio pobūdžio pranešimai apie duomenų subjektams (fiziniams asmenims) suteiktas paslaugas, duomenų subjektų (fizinių asmenų) prievoles, sutarčių su duomenų subjektais (fiziniais asmenimis) vykdymą, sąskaitas, darbdavio darbuotojui skirti atsiskaitymo lapeliai, individualūs komercinio pobūdžio pasiūlymai duomenų subjektams (fiziniams asmenims), kurių turinyje yra nurodomi duomenų subjektų (fizinių asmenų) asmens duomenys, įskaitant, tačiau neapsiribojant, duomenis apie asmens vardą ir pavardę, gyvenamąją vietą, sumokėtus ar nesumokėtus mokesčius, mokesčio kodą ar numerį, atsiskaitomosios knygelės numerį, privalo būti pateikiami uždaru pavidalu, ant kurio gali būti tik pašto paslaugoms būtina informacija, ir tokių pranešimų turinys gali būti matomas tik duomenų subjektui (fiziniam asmeniui), kuriam adresuojamas pranešimas, ar jo sutikimu trečiajam asmeniui, atidarius ar išpakavus pateiktą pranešimą. Šios nuostatos netaikomos, jeigu minėti pranešimai įteikiami asmens duomenų subjektams (fiziniams asmenims) asmeniškai ir konfidencialiai. Taigi bylą nagrinėjusios LVAT teisėjų kolegijos požiūriu, iš esmės galėjo būti elgiamasi nurodytu būdu, laikantis šios įvardintos elgesio taisyklės. Be to, apie tai galėjo būti pasakoma, laikantis ADTAĮ reikalavimų, bendrijos susirinkime, t. y. paskelbiant bendrą sumą, kurią bendrijos nariai yra skolingi bendrijai, prašant susimokėti skolas, nurodžius, kad jų nesumokant, bus imamas atitinkamų veiksmų ir pan.

Nagrinėtoje administracinėje byloje buvo nustatyta, kad daugiabučio namo savininkų bendrijos nariams pateiktame skelbime buvo nurodomos konkrečių butų konkrečios skolos už laikotarpį nuo 2013 m. sausio 1 d. iki 2013 m. vasario 28 d. Taigi turi būti įvertintas subjektas, kuris, kaip duomenų valdytojas, turėjo informacijos, duomenis apie nurodytas skolas, jų galimus dydžius, be kita ko, turi būti įvertinta, kieno iniciatyva buvo nuspręsta informuoti tokiu būdu apie susidariusias galimas pareiškėjų skolas (t. y. ar buvo tai nuspręsta daugiabučio namo savininkų bendrijos susirinkime, ar atskirų subjektų iniciatyva). Atsakovui atliekant tyrimą iš naujo, turi būti įvertinta ir tai, ar duomenų valdytojas elgėsi

rūpestingai, atidžiai, siekdamas, kad asmenų duomenys taptų neprieinami ir nežinomi tretiesiems asmenims, t. y. kad nebūtų viešai paskelbti ne tik bendrijos nariams, kaip tai įvyko iškabinus skelbimą apie įsiskolinimus skelbimų lentoje.

2015 m. vasario 12 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-375-858/2015

Procesinio sprendimo kategorija 25

[Prieiga internete](#)

33. Bylos, susijusios su nacionalinių, ES ir užsienio institucijų finansine parama

33.4. Kitos bylos, susijusios su nacionalinių, ES ir užsienio institucijų finansine parama

Dėl valstybės pagalbos socialinėms įmonėms skyrimo

Byloje buvo sprendžiama dėl Lietuvos darbo biržos direktoriaus sprendimo, kuriuo socialinei įmonei atsisakyta skirti subsidijų neįgaliųjų darbuotojų darbo vietoms įsteigti ir jų darbo priemonėms įsigyti, teisėtumo.

Ginčo sprendimas buvo priimtas vadovaujantis Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministro 2012 m. kovo 9 d. įsakymu Nr. A1-135 patvirtinto Valstybės pagalbos teikimo socialinėms įmonėms tvarkos aprašo (toliau – ir Tvarkos aprašas) 11.1.7 punktu, numatančiu, jog parama socialinei įmonei negali būti skiriama, jei yra pradėtas ikiteisminis tyrimas dėl socialinės įmonės ūkinės-komercinės veiklos bei faktiniais, Plungės teritorinės darbo biržos pateiktais, duomenimis, jog Telšių rajono apylinkės teisme yra nagrinėjama baudžiamoji byla, kurioje buvusi socialinės įmonės direktorė ir buhalterė yra kaltinamos tikslinės paskolos panaudojimu ne pagal paskirtį, aplaidžiu apskaitos tvarkymu ir dokumentų klastojimu.

LVAT pirmiausia pažymėjo, jog juridinių asmenų, kuriems suteiktas socialinės įmonės statusas, su šiuo statusu susijusias teises ir pareigas, šio statuso įgijimo ir netekimo pagrindus ir tvarką, socialinėse įmonėse įdarbinamų asmenų tikslines grupes, darbo santykių šiose įmonėse ypatumus, valstybės pagalbą socialinėms įmonėms reglamentuoja Lietuvos Respublikos socialinių įmonių įstatymas. Pabrėžė, jog sąlygos, suponuojančios socialinės įmonės statuso netekimą yra įtvirtintos šio įstatymo 11 straipsnio 1 dalyje, o sąlygos, kurioms esant skiriama viena iš įstatymo 13 straipsnyje minimų valstybės pagalbos socialinei įmonei rūšių – subsidija neįgaliųjų darbuotojų darbo vietoms įsteigti ar pritaikyti ir jų darbo priemonėms įsigyti ar pritaikyti – yra įtvirtintos įstatymo 15 straipsnio 1 dalyje.

Teisėjų kolegija nurodė, jog pagal aktualų teisinį reguliavimą, svarstant subsidijos skyrimo klausimą, nėra vertinami duomenys, susiję su socialinės įmonės statusu (pvz., duomenys apie galimą piktnaudžiavimą socialinės įmonės statusu ar netinkamą pagalbai skirtų lėšų naudojimą). Priešingai – LVAT vertino, jog ginčo sprendime įvardytos faktinės aplinkybės sudarė ne pagrindą spręsti dėl subsidijos neįgaliųjų darbuotojų darbo vietoms įsteigti ir jų darbo priemonėms įsigyti skyrimo, bet tai buvo aplinkybės, kurios galimai sudarė pagrindą svarstyti dėl socialinės įmonės statuso netekimo.

Atitinkamai pirmosios instancijos teismo sprendimas, kuriuo ginčo sprendimas buvo panaikintas, o Lietuvos darbo birža įpareigota pareiškėjo pateiktą paraišką gauti subsidijas neįgaliųjų darbo vietoms įsteigti ir jų darbo priemonėms įsigyti įvertinti iš naujo, buvo paliktas nepakeistas.

LVAT 2015 m. vasario 2 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-120-602/2015

Procesinio sprendimo kategorija 33.4

[Prieiga internete](#)

38. Kitos bylos, kylančios iš ginčų dėl teisės viešojo ar vidaus administravimo srityje

Dėl sąvokos „darbovietė“ aiškinimo (sprendžiant klausimą, ar nelaimingas atsitikimas įvyko darbe, ar pakeliui į darbą / iš darbo)

Administracinėje byloje ginčas kilo dėl Valstybinės darbo inspekcijos pareigūno reikalavimo pašalinti pažeidimus, kuriuo pareiškėjas (akcinė bendrovė) buvo įpareigotas atlikti pakartotinį nelaimingo atsitikimo darbe tyrimą ir surašyti N-1 formos aktą (nelaimingo atsitikimo darbe aktas) (pareiškėjas buvo surašęs N-2 formos aktą – nelaimingo atsitikimo pakeliui į darbą/iš darbo aktas). Pagal byloje nustatytas aplinkybes,

pareiškėjo darbuotoja nukentėjo nelaimingo atsitikimo, įvykusio teritorijoje, priklausančioje pareiškėjui, jai išlipus iš automobilio ir einant link pastato, metu (paslydo ir griuvo).

LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, kad atvejus, kada surašomas N-1 formos aktas (nelaimingo atsitikimo darbe aktas), o kada – N-2 formos aktas (nelaimingo atsitikimo pakeliui į darbą/iš darbo aktas), nustato Nelaimingų atsitikimų darbe tyrimo ir apskaitos nuostatų, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. rugsėjo 2 d. nutarimu Nr. 1118 (toliau – Nuostatai), 8 ir 11 punktai. Ginčas iš esmės kilo dėl Nuostatuose įtvirtintos sąvokos „darbovietė“ aiškinimo – apelianto Valstybinės darbo inspekcijos nuomone, šią sąvoką reikėtų aiškinti plačiai ir suprasti ne kaip „darbo vietas“ sąvokos analogiją, dėl ko nagrinētu atveju pareiškėjui priklausanti teritorija, kurioje įvyko nelaimingas atsitikimas, turėtų būti laikoma „darbovieta“ Nuostatų 11 punkto prasme ir privalėjo būti surašytas N-1 formos aktas.

LVAT teisėjų kolegija pirmiausia pastebėjo, kad sąvokos „darbovietė“ apibrėžimas Darbuotojų saugos ir sveikatos įstatyme nepateikiamas. Tačiau bylai aktuali Darbuotojų saugos ir sveikatos įstatymo redakcija yra priimta įgyvendinant 1989 m. birželio 12 d. Tarybos direktyvą 89/391/EEB dėl priemonių darbuotojų saugai ir sveikatos apsaugai darbe gerinti nustatymo su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1137/2008. Šioje Direktyvoje sąvoka „darbovietė“ apibrėžiama kaip įmonės ir (arba) įstaigos patalpose esanti vieta, skirta darbo vietoms įrengti, taip pat bet kuri kita įmonės ir (arba) įstaigos teritorijoje esanti vieta, kurioje darbuotojas gali būti darbo metu. Šis apibrėžimas, teisėjų kolegijos vertinimu, suponuoja išvadą, jog darbovieta laikytinos patalpos, kuriose yra įrengtos darbuotojų darbo vietos arba ta vieta, kurioje darbuotojas gali būti darbo metu, pagal savo atliekamas darbine funkcijas, t. y. sąvoka „darbovietė“ siejama su fiziniu darbo vietos buvimu arba darbuotojo vykdoma darbine veikla. Todėl nepagrįstu pripažintas apelianto argumentas, jog sąvoka „darbovietė“ turėtų būti aiškinama kaip apimanti visą darbdavio adresu apibrėžtą teritoriją. Taip pat teisėjų kolegija pastebėjo, kad svarbūs yra 2011 m. balandžio 11 d. Komisijos reglamente (ES) Nr. 349/2011, kuriuo įgyvendinamos Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1338/2008 dėl Bendrijos statistikos apie visuomenės sveikatą ir sveikatą bei saugą darbe nuostatos dėl nelaimingų atsitikimų darbe statistikos, pateikti sąvokų apibrėžimai. Atsižvelgusi į šio Reglamento 1 straipsnio a punktą, teisėjų kolegija sprendė, jog nelaimingiems atsitikimams darbe išimtinai priskiriami nelaimingi atsitikimai, įvykę darbo metu, t. y. vykdant konkrečias darbo funkcijas, numatytas darbo sutartyje, arba fiziškai būnant darbe.

LVAT teisėjų kolegija, įvertinusi pateiktus darbovietės sąvokos apibrėžimus ir atsižvelgdama, jog nelaimingu atsitikimu darbe, vadovaujantis Nuostatų 8 punktu bei Reglamento Nr. 349/2011 1 straipsnio a) punktu, laikytinas toks įvykis darbo metu, kada darbuotojas vykdė darbine funkcijas ar atliko išimtinai su savo darbinėmis funkcijomis susijusius veiksmus (*inter alia* parengiant ar tvarkant darbo vietą arba darbo priemones), arba tokiu metu, kada darbuotojas privalo laikytis nustatytos darbovietėje tvarkos, kurią užtikrina darbdavys, tačiau darbinė funkcijų nevykdo, konstatavo, kad nepagrįsta būtų teigti, jog darbo laikui dar neprasidėjus ir darbuotojui fiziškai nesant darbovietėje, kaip buvo konkrečiu byloje nagrinētu atveju, nelaimingas atsitikimas galėtų būti laikomas įvykusiu darbe Nuostatų 8 punkto prasme.

2015 m. vasario 2 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-177-602/2015

Procesinio sprendimo kategorija 38

[Prieiga internete](#)

II. Administracinių bylų teisena

55. Teismo kompetencija

Dėl neturtinės žalos, siejamos su probacijos tarnybos veiksmais, atlyginimo

Pareiškėjas kreipėsi į Šiaulių apygardos administracinį teismą, prašydamas priteisti iš Lietuvos valstybės, atstovaujamos Šiaulių apygardos probacijos tarnybos, 100 000 Lt (28 962 Eur) neturtinei žalai atlyginti. Nurodė, kad atsakovas netinkamai vykdė Bausmių vykdymo kodekso ir kitų bausmių vykdymą reglamentuojančių įstatymų nuostatas, nes neįtraukė pareiškėjo į vykdomas socialinės integracijos programas, lygtinio paleidimo laikotarpiu nekontroliavo jo elgesio, atliko kitus, jo manymu, neteisėtus veiksmus.

Šiaulių apygardos administracinis teismas kreipėsi į Specialiąją teisėjų kolegiją bylos rūšinio teisingumo bendrosios kompetencijos ar administraciniam teismui klausimams spręsti, prašydamas išspręsti bylos rūšinio teisingumo klausimą.

Specialioji teisėjų kolegija išaiškino, kad ginčai dėl žalos atlyginimo yra civilinio pobūdžio ir, pagal bendrą taisyklę, jie yra priskirti nagrinėti bendrosios kompetencijos teismui (Civilinio proceso kodekso 22 straipsnio 1 dalis, 25 straipsnis). Administraciniai teismai nagrinėja tik tuos ginčus dėl žalos atlyginimo, kurie yra apibrėžti Administracinių bylų teisenos įstatymo 15 straipsnio 1 dalies 3 punkte, t. y. ginčus dėl žalos, atsiradusios dėl viešojo administravimo subjektų neteisėtų veiksmų, atlyginimo (Civilinio kodekso 6.271 straipsnis). Aptariamu atveju pareiškėjas reiškė reikalavimą atlyginti neturtinę žalą, kurios atsiradimą sieja su Šiaulių apygardos probacijos tarnybos veiksmais pareiškėjo lygtinio paleidimo iš pataisos įstaigos vykdymo procese. Probacijos įstatymo 33 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta, kad probuotojų veiksmai ir sprendimai yra skundžiami probacijos tarnybos direktoriui, kurio veiksmai ir sprendimai, susiję su nuosprendžio ar nutarties vykdymo teisiniais santykiais, gali būti skundžiami apylinkės teismui Baudžiamojo proceso kodekso nustatyta tvarka. Taigi Šiaulių apygardos probacijos tarnybos veikla, iš kurios pareiškėjas kildina neturtinę žalą, yra susijusi su nuosprendžiu skirtos probacijos vykdymo teisiniais aspektais baudžiamajame procese, o ne su viešojo administravimo teisiniais santykiais. Todėl pareiškėjo reikalavimas nepatenka į Administracinių bylų teisenos įstatymo 15 straipsnio 1 dalies 3 punkte numatytą administracinio teismo nagrinėjamų bylų dėl žalos, padarytos viešojo administravimo srityje, atlyginimo kategoriją ir turi būti nagrinėjamas bendrosios kompetencijos teisme.

Dėl nurodytų priežasčių Specialioji teisėjų kolegija konstatavo, kad byla teisinga bendrosios kompetencijos teismui.

Specialiosios teisėjų kolegijos 2015 m. vasario 9 d. nutartis teisingumo byloje Nr. T-17/2015

[Prieiga internete](#)

63. Skundas

63.3. Atsisakymas priimti skundą

Dėl galimybės ginčyti teisme Akademinės etikos ir procedūrų kontrolieriaus konstatuojamo ir rekomendacinio pobūdžio sprendimus

Apžvelgiamu atveju buvo ginčijamas Akademinės etikos ir procedūrų kontrolieriaus (toliau – ir Kontrolierius) sprendimas, kuriame konstatuota, kad pareiškėjos Švietimo ir mokslo ministerijai pateiktame Mokslinių darbų sąrašė publikacijų aprašų, kuriuose nustatyti sprendime minėti mokslinių darbų aprašų elementų netikslumai, sudarymas prieštarauja tam tikros mokslo ir studijų institucijos Akademinės etikos kodekso 10 punkte įtvirtintam tiesos siekimo principui ir 10.11 papunkčiui. Nuspręsta informuoti mokslo ir studijų instituciją, Švietimo ir mokslo ministeriją bei Lietuvos mokslo tarybą apie Kontrolieriaus sprendimą.

Lietuvos Respublikos mokslo ir studijų įstatymo 18 straipsnio 1 dalis nustato, kad Akademinės etikos ir procedūrų kontrolierius yra valstybės pareigūnas, nagrinėjantis skundus ir inicijuojantis tyrimus dėl akademinės etikos ir procedūrų pažeidimo. Remiantis šio straipsnio 12 dalimi, išnagrinėjęs skundą arba atlikęs tyrimą, kontrolierius priima sprendimą: 1) informuoti mokslo ir studijų institucijas ir Švietimo ir mokslo ministeriją apie asmenis, padariusius akademinės etikos ir procedūrų pažeidimų; 2) įpareigoti mokslo laipsnį suteikusių ir (arba) konkursą pareigoms eiti vykdžiusią instituciją atšaukti sprendimą dėl mokslo laipsnio suteikimo ir (arba) konkurso laimėtojo; 3) rekomenduoti mokslo ir studijų institucijoms atšaukti sprendimą, priimtą remiantis akademinę etiką ir procedūras reglamentuojančiais dokumentais; 4) rekomenduoti darbuotojui atsisakyti dalyvauti vykdomame mokslinių tyrimų ir eksperimentinės (socialinės, kultūrinės) plėtros projekte; 5) informuoti už atitinkamą sritį atsakingą instituciją apie nukentėjusius nuo akademinės etikos pažeidimų asmenis (autorius); 6) informuoti teisėsaugos institucijas, jei nustatomas nusikalstamos veikos požymis; 7) kreiptis į teismą, jei nevykdomas kontrolieriaus įpareigojimas; 8) viešinti nustatytus akademinės etikos ir procedūrų pažeidimo atvejus; 9) pripažinti skundą nepagrįstu. Lietuvos Respublikos Seimo 2011 m. rugsėjo 15 d. nutarimu Nr. XI-1583 „Dėl Lietuvos Respublikos akademinės etikos ir procedūrų kontrolieriaus tarnybos įsteigimo ir Lietuvos Respublikos akademinės etikos ir procedūrų kontrolieriaus tarnybos nuostatų patvirtinimo“ patvirtintų nuostatų (toliau – Nuostatai) 23 punkte

numatyta, kad Kontrolieriaus priimti sprendimai gali būti skundžiami teismui Lietuvos Respublikos įstatymų nustatyta tvarka.

Teisėjų kolegija pažymėjo, jog Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas nuosekliai savo praktikoje laikosi pozicijos, kad konstatuojamojo pobūdžio aktai, nesukeliantys konkrečių teisinių pasekmių pareiškėjams, nėra skundžiami teismui. Kadangi pagal Mokslo ir studijų įstatymo 18 straipsnio 12 dalies nuostatas Kontrolieriaus priimami sprendimai gali būti konstatuojamo pobūdžio, rekomendacinio pobūdžio arba sukurti tam tikriems subjektams konkrečias pareigas, sistemiškai aiškinant minėtas ABTJ normas ir Nuostatų 23 punktą, galima teigti, kad konstatuojamo ir rekomendacinio pobūdžio Kontrolieriaus sprendimai, nesukeliantys konkrečių teisinių pasekmių pareiškėjams, nėra skundžiami teismui.

Apeliacinės instancijos teismas konstatavo, jog ginčijamas Kontrolieriaus sprendimas priimtas, kaip matyti iš turinio, vadovaujantis Mokslo ir studijų įstatymo 18 straipsnio 12 dalies 1 punktu, pats savaime pareiškėjai nesukėlė jokių teisinių pasekmių, todėl negali būti ginčo administraciniame teisme objektu (dalyku).

2015 m. vasario 25 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS-499-624/2015

Procesinio sprendimo kategorija 63.3.1

[Prieiga internete](#)